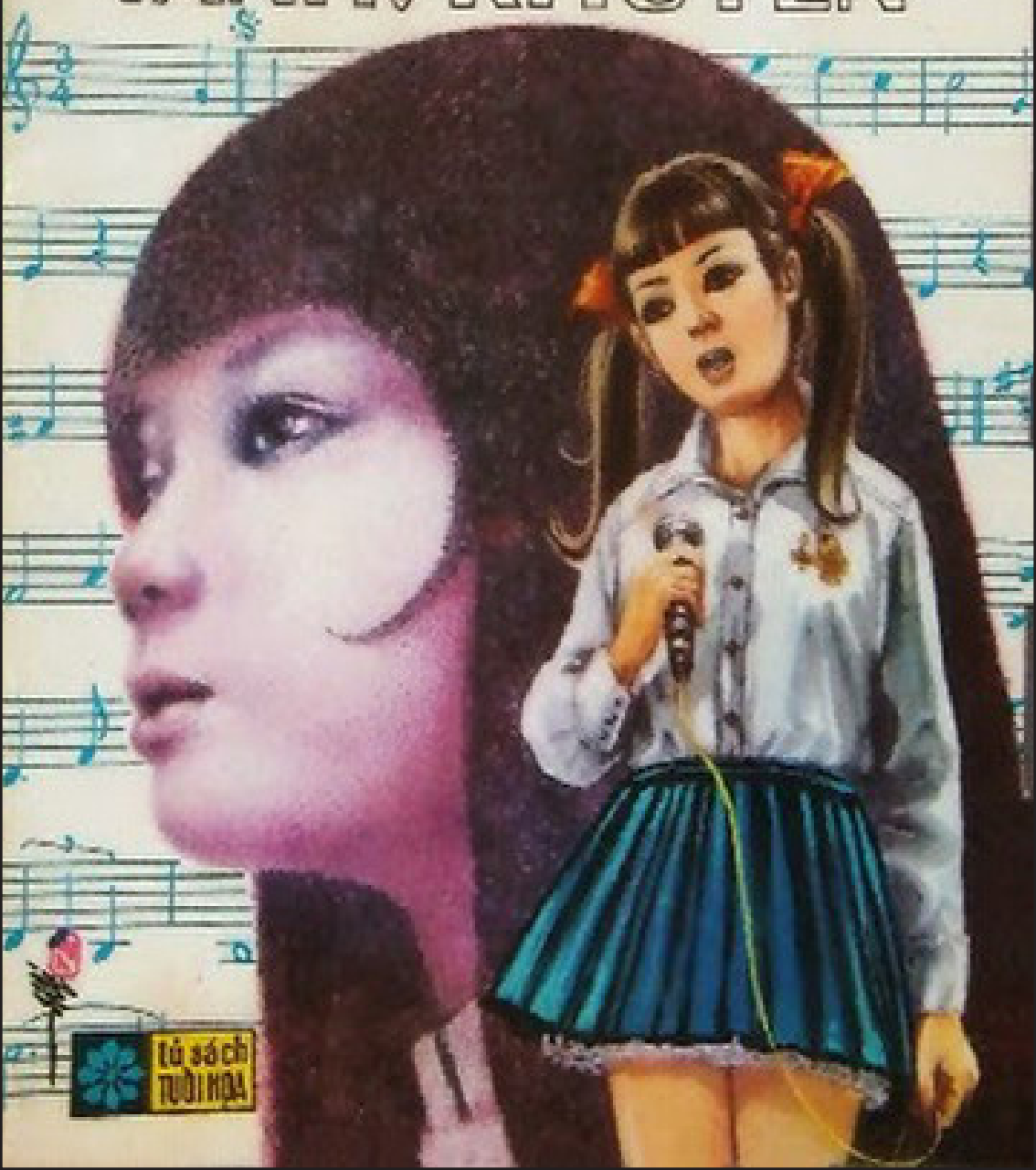

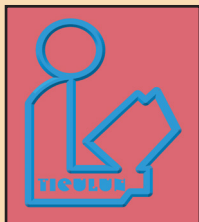
NGUYỄN-THÁI-HẢI

TIẾNG HÁT VÀNH KHUYÊN

TIẾNG HÁT VÀNH KHUYÊN

NGUYỄN THÁI HẢI

CHƯƠNG I

Tên thật của em là Nguyễn thị Hương Trâm, nhưng từ hai năm qua, mọi người đều gọi em là Vành Khuyên. Từ bạn bè, từ các thầy cô trong trường, đến chính gia đình em nữa, tất cả đều đã như quên hẳn cái tên Hương Trâm.

Cho đến bây giờ, và có lẽ còn cho đến mãi mãi, em nghĩ rằng sẽ không bao giờ em quên được cái tên Vành Khuyên kỷ niệm, cái tên mà mọi người đã gọi em bắt đầu từ buổi văn nghệ tất niên năm em học đệ thất.

Trời phú cho em một giọng hát ngọt ngào ngay từ khi còn bé. Chị Hương Trinh, rồi chị Hương Thu, hai chị thay nhau tập luyện cho em thêm thuần thục. Năm em lên lớp nhì, anh Trung lại dạy thêm em về nhạc lý và xướng âm. Mỗi lần trong nhà có đám xá, tiệc tùng, luôn luôn em được các anh chị giới thiệu ra trình diễn và luôn luôn, sau bài hát, em được tán thưởng nhiệt liệt.

Vào đệ thất, em đã khiến giáo sư nhạc phải đặc biệt chú ý vì giọng hát và khả năng nhạc lý của em. Rồi chính giáo sư là người đầu tiên khuyến khích em ghi tên dự tranh giải « Tiếng Hát Vành Khuyên », một giải thưởng đặt ra hàng năm dành cho học sinh nào trong các lớp thất, lục, ngũ, tứ dự thi và được chấm khôi nguyên trong buổi văn nghệ tất niên do nhà trường tổ chức. Lúc

5 | Tiếng Hát Vành Khuyên

đầu, em còn e ngại - vừa sợ, lại vừa mắc cỡ nữa - nhưng rồi vài giáo sư khác, một số bạn bè và gia đình đều ngỏ ý khuyến khích. Thế là em bậm gan ghi tên thi. Người đoạt giải « Tiếng Hát Vành Khuyên » năm trước đã lên đệ tam, nên trong cuộc thi năm ấy, thí sinh toàn là những người chưa có thành tích gì. Điều đó đã làm em vững tâm đôi chút.

Cuộc thi khởi diễn với hai vòng loại. Mười sáu người năm ấy rút thăm chia thành tám đôi, cứ hai người, ban giám khảo loại một. Ở vòng thứ hai, thêm bốn người nữa bị loại. Bốn người còn lại sẽ vào thi chung kết trong buổi văn nghệ tất niên. Thật may mắn, ở vòng đầu em loại một chị đệ ngũ ; đến vòng kế, lại loại được một nhỏ đệ thất. Rồi cuối cùng, trong buổi văn nghệ tất niên, trong bốn người vào chung kết, em được chấm khôi nguyên, đoạt giải « Tiếng hát Vành Khuyên ». Theo thông lệ, sau khi đoạt giải, tết vào, em đã phải đi một vòng tất cả các lớp trong trường gọi là để trình diện, đồng thời, từ đó, được cả trường gọi bằng cái tên mới « Vành Khuyên » suốt một năm, tức là cho đến buổi văn nghệ tất niên năm sau.

Lên đệ lục, dịp Tết, em lại giữ được danh hiệu « Vành Khuyên » một lần nữa. Và bây giờ, đầu năm học đệ ngũ, có lẽ là thật sớm, em đã chuẩn bị ráo riết tập dượt ba bản nhạc ưng ý cho lần dự thi thứ ba, lần quan trọng

vô cùng vì theo thể lệ cuộc thi, ai giữ được danh hiệu Vành Khuyên ba năm liên tiếp, sẽ mãi mãi được gọi là « Vành Khuyên », đồng thời được thưởng một chiếc cúp vàng lưu niệm. Chiếc cúp vàng tuy có hấp dẫn thật đấy, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một vật kỷ niệm để trưng bày, chẳng sao so được với hai chữ « Vành Khuyên », cái tên em mang từ hai năm nay. Em muốn mãi mãi, khi nào còn học trong trường, em còn được gọi là « Vành Khuyên »...

Nhưng mới rồi đây, em đã cảm thấy băng khuâng lo sợ. Năm nay, lớp em có thêm một nhỏ mới đổi từ trường tỉnh lên, nhỏ Hạnh Trang, cũng rất khá nhạc lý. Mới rồi đây, trong giờ nhạc, lần đầu tiên thầy gọi nhỏ ấy lên hát. Hạnh Trang hát bài « Lòng Mẹ » và nhỏ đã khiến cả lớp sững sờ trước tiếng hát tuyệt vời của mình.

Em bỗng thấy ghen ghen nơi cổ khi thầy và tất cả bạn bè trong lớp cùng tán thưởng Hạnh Trang một tràng pháo tay thật dài. Thầy nhận xét :

- Hạnh Trang hát rất vững vàng, giọng lại truyền cảm chẳng kém Vành Khuyên.

Nhỏ Ngọc Mai :

- Bên tám lạng, đằng nửa cân...

Thúy Hiền, nhỏ lém nhất lớp :

7 | Tiếng Hát Vành Khuyên

- Yêu cầu Vành Khuyên lên hát đáp lễ một bài.

Mấy nhỏ khác nhao nhao lên :

- Phải đó, Vành Khuyên thay mặt bạn bè cũ hát đáp lễ Hạnh Trang đi.

Thầy vui vẻ hỏi cả lớp :

- Các em nghĩ sao về đề nghị của Thúy Hiền ?

Các nhỏ trong lớp reo ầm lên « Chịu », »Chịu ». Trong những tiếng reo đó, tiếng « Chịu » lớn nhất mà em nghe được là của... Thúy Hiền, nhỏ đã đưa ra đề nghị !

Thầy nói :

- Vậy thì bây giờ Vành Khuyên tính sao ? Em chiều ý các bạn được chứ ?

Em đang mang tâm trạng ganh tức với Hạnh Trang, tự thấy khó mà hát được, vì thế, em đứng lên thưa :

- Thưa thầy, xin thầy cho em khát đến lần sau. Bữa nay... Bữa nay giọng em không được như mọi ngày...

Nhỏ Ngọc Mai lớn giọng :

- Nè ! Hồng được đâu nghe. Bộ định trốn « nghĩa vụ quân sự » hở ?

Nhỏ Thúy Hiền :

- Vành Khuyên mà không hát, tội mình oa xị nó ra nghe tội bay. Nè... Một, hai, ba... oa xị...

Vài nhỏ hợp cùng Thúy Hiền vừa vỗ tay vừa há miệng thật to mà... oa xị khiến cả lớp cười ầm lên. Em nhìn thầy cũng đang cười mỉm mà thấy khó nghĩ quá... Hạnh Trang bỗng đứng lên :

- Từ ngày đổi lên đây học, Trang đã được nghe danh chị Vành Khuyên. Nhưng mới là nghe danh chớ chưa lần nào Trang được nghe chị hát cả. Vậy nhân đây, Trang cũng xin yêu cầu chị lên hát một bản...

Không biết Hạnh Trang có thành thật khi nói những lời vừa rồi ? Nhưng em tự cảm thấy đó là những lời thách thức. Tự ái trong em bùng dậy. Chẳng cần suy nghĩ gì nữa, em đáp ngay :

- Vâng, vậy thì Vành Khuyên xin chiều ý các bạn.

Cả lớp vỗ tay ầm lên khiến thầy phải đập thước nói :

- Này ! Có vui thì cũng vừa vừa thôi. Để các lớp bên cạnh người ta còn học...

Thúy Hiền - cũng vẫn là nhỏ ấy - đề nghị :

- « Sơn nữ ca » đi Vành khuyên !

9 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Ngọc Mai :

- Thôi ! « Tiếng Thu » thích hơn.

Em :

- Vành Khuyên sẽ hát bản « Trăng mờ bên suối », bài hát mà cách đây hai năm, Vành Khuyên đã hát khi vào chung kết « Tiếng hát Vành Khuyên »...

Tất cả lại vỗ tay khích lệ, rồi sau đó im lặng lắng nghe em hát. Em lắng hồn vào lời ca, vào âm điệu trầm bổng của bản nhạc. Tiếng em vang vọng trong bầu không gian ấm cúng của lớp học :

« Người hẹn cùng ta đến bên bờ suối

Rừng chiều mờ sương ánh trăng mờ chiều »

Vừa hát, em vừa liếc về phía Hạnh Trang xem nhỏ ấy phản ứng thế nào. Nét mặt hơi nghiêm của nhỏ ấy thật khó cho em suy đoán.

Khi những lời ca cuối cùng của bài hát vừa dứt, Thúy Hiền mở đầu cho một tràng pháo tay của cả lớp. Hạnh Trang vỗ tay xem chừng cũng khá nồng nhiệt. Nhỏ quay sang nhỏ Túy ngồi cạnh nói gì đó. Những lời ngợi khen em ?

Chuông ra chơi cũng vừa reo vang. Cả lớp đứng dậy tiễn thầy ra về rồi mới cùng ủa ra sân.

Thúy Hiền bá vai em kéo đi :

- Theo tao, tao thưởng ly chanh muối !

Với cả lớp, em xem nhỏ nào cũng như nhỏ nào, nhưng riêng với Thúy Hiền, phải nhận rằng em dành cho nhỏ nhiều thiện cảm hơn cả. Thúy Hiền vừa lém vừa tốt bụng, chỉ phải cái hay nói thẳng tuột, chẳng giữ ý tứ gì. Vừa đi, em và Thúy Hiền vừa trò chuyện. Thúy Hiền :

- Mà thấy Hạnh Trang thế nào ? Tao thấy nó hát cũng hay đó chứ !

Em bữu môi :

- Ừ, hay lắm !

Thúy Hiền bật cười :

- « Ghen » rồi phải không, « cô nương » ?

- Không biết !

- Nói thế chứ làm sao hay bằng... tiếng hát Vành Khuyên cho được !

- Em bật cười : « Đồ nịnh », nhưng lòng thấy vui vui.

11 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Cũng vừa đến quán nước, Thúy Hiền gọi hai ly chanh muối cho hai đứa. Đang uống nước và chuyện trò thì từ phía sau, một giọng nói vang lên :

- Chị làm cho em ly chanh tươi !

Em và Thúy Hiền cùng quay lại. Hạnh Trang nhìn hai đứa em mỉm cười làm quen. Rồi nhỏ kéo ghế ngồi cạnh Thúy Hiền và bắt chuyện :

- Hai chị nhanh chân ghê, mới đây mà đã đến nơi uống nước rồi...

Thúy Hiền nheo mắt :

- Tại Vành Khuyên nó khát nước quá. Mới trời giọng oanh vàng xong mà...

Hạnh Trang cười :

- Chị Vành Khuyên hát hay quá... Người ta đồn chẳng sai...

Câu khen của Hạnh Trang khiến tự ái em được vượt ve. Em thấy nhỏ ấy không còn « khó ưa » nữa. Em đáp :

- Hạnh Trang quá khen Vành Khuyên đó nghe... Hạnh Trang hát cũng tuyệt lắm chứ bộ...

Đến lượt Thúy Hiền :

- Chắc thế nào Tết này, Hạnh Trang cũng thi « Tiếng hát Vành Khuyên » ?

Lại một cách « thẳng tuột » của Thúy Hiền. Nhỏ ấy đã hỏi đúng câu hỏi em muốn đặt ra mà không tiện. Hạnh Trang khẽ lắc đầu :

- Trang chưa nghĩ đến chuyện đó. Nhưng, có lẽ Trang sẽ không xin thi...

- Vì sao vậy ? - Thúy Hiền hỏi.

Hạnh Trang quay sang nhìn em, nụ cười tươi hơn :

- Thì có chị Vành Khuyên đây này, làm sao Trang dám sánh với chị ấy.

Em đỏ mặt :

- Hạnh Trang nói vậy chứ...

Thúy Hiền :

- Chỉ cần năm nay được giải nữa là Vành Khuyên nó đoạt cúp và được giữ luôn tên Vành Khuyên đó, Hạnh Trang à.

- Nếu vậy thì Trang càng không có lý do gì mà ghi tên thi nữa rồi...

13 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Câu nói thoáng đùa mà thành thật của Hạnh Trang làm em chột cảm động. Em bỗng thấy mình đã quá nhỏ nhen khi tự xem Hạnh Trang như một đối thủ dễ ghen ghét, ganh tức...

Em ngập ngừng :

- Bộ... bộ Hạnh Trang không thi thật à ?

Hạnh Trang nhìn em khá lâu, rồi nhỏ mỉm cười nói :

- Vâng... chắc chắn là không... Trước tiên là vì Trang nghĩ rằng có thi thì mình cũng... rớt, kế nữa là Trang rất sợ phải đứng hát trước đám đông... Lúc nãy đó, đứng hát mà Trang run muốn chết vậy đó...

Thúy Hiền và em cùng cười. Chị chủ quán cũng vừa làm xong đá chanh cho Hạnh Trang. Nhỏ lịch sự không ngờ, mời em và Thúy Hiền rồi mới uống.

Uống nước xong xuôi, Hạnh Trang lại giành trả tiền cho cả ba. Thúy Hiền bao em, nhưng nhỏ lại có cái tính rất thực tế là nếu có nhỏ bạn nào muốn trả tiền thay mình thì nhỏ... chịu liền, chẳng cản ngăn gì cả. Bởi vậy, bỗng dưng em mắc nợ Hạnh Trang ly chanh muối.

Lúc xếp hàng vào lớp, Hạnh Trang nhỏ vóc nên đứng trước em và Thúy Hiền. Thúy Hiền bầm em bảo :

- Nè, Vành Khuyên, hình như Hạnh Trang nó muốn làm quen với mày đó.

- Tao cũng nghĩ thế.

- Mày chịu không ?

- Để xem đã !

- Tao thấy hai đứa mày cũng xứng với nhau lắm đó... Hạnh Trang xem ý cũng hiền...

Chẳng những hát hay, Hạnh Trang còn học giỏi nữa. Nhỏ đã khiến mọi người phải ngạc nhiên khi trong cuộc thi « Học sinh Xuất sắc », nhỏ đã đánh bại Lan Vi - nhỏ luôn đứng nhất lớp cũng là nhỏ thường chiếm giải này.

Trường em có một truyền thống mà em cho là rất đẹp, là trường tổ chức rất nhiều cuộc thi để học sinh trong trường ganh đua học hỏi. Ngoài « Tiếng hát Vành Khuyên » dành cho giọng hát hay nhất ở các lớp đệ nhất cấp, trường còn treo nhiều giải khác như giải « chuyên cần », « Nữ công », « Thể thao »... Tại mỗi lớp, nhà trường cũng khuyến khích tổ chức những cuộc thi tương tự. Tại lớp em, một trong những cuộc thi nội bộ là cuộc thi « Học sinh xuất sắc » tổ chức hàng tháng.

15 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Muốn dự tranh giải này, chúng em phải xếp hạng từ một tới mười trong tháng. Các thí sinh ngồi thành một vòng tròn và tự đặt câu hỏi cho nhau. Giáo sư hướng dẫn sẽ rút thăm chọn số thứ tự cho từng thí sinh. Có bao nhiêu người dự thi thì có bấy nhiêu vòng câu hỏi. Ở vòng câu hỏi đầu tiên, nhỏ số 1 sẽ đặt câu hỏi cho nhỏ số 2 trả lời. Nhỏ này, nếu trả lời được, sẽ đặt câu hỏi cho nhỏ kế tiếp, bằng không, nhỏ số 3 sẽ trả lời thay. Vòng thứ hai, nhỏ số 2 sẽ là người đặt câu hỏi trước tiên. Vòng thứ ba là nhỏ số 3... cho đến vòng cuối cùng. Kết quả căn cứ vào số câu hỏi mà mỗi thí sinh đặt được. Như vậy, người đầu tiên của mỗi vòng đều đương nhiên được ghi trên bảng kết quả một điểm làm vốn. Người cuối cùng của vòng chỉ cần trả lời được câu hỏi là được cho một điểm. Ai đặt được nhiều câu hỏi hơn cả, cũng có nghĩa là đã trả lời được nhiều nhất, sẽ chiếm giải, lãnh một phần thưởng tượng trưng mua bằng tiền quỹ lớp.

Hạnh Trang xếp hạng ba trong tháng và nhỏ ghi tên thi. Tháng này, chỉ có tám trong số mười người đầu tiên ghi tên. Nhỏ Vũ Ninh, hạng tư và em, hạng tám, rủ nhau nghỉ một kỳ để làm khán giả. Coi vậy chứ làm khán giả cũng thú vị không kém. Vừa vẫn tự kiểm tra kiến thức của mình được, vừa hồi hộp theo dõi kết quả...

Rút thăm, Hạnh Trang được số 5 ngồi giữa, Quỳnh Phương số 4 - nhỏ nhì lớp - và Lan Vi số 6. Phải trả lời những câu hỏi của Quỳnh Phương, nhỏ đã vài lần chiếm giải, và đặt câu hỏi cho Lan Vi, cây gáo bài, không ai nghĩ là Hạnh Trang sẽ đoạt giải. Thế mà kết quả không ngờ, Hạnh Trang đã trả lời trôi chảy những câu hỏi của Quỳnh Phương, lại đặt được hai câu khiến Lan Vi không trả lời được !

Giáo sư khen Hạnh Trang :

- Em có trí nhớ tốt lắm !

Hạnh Trang quả là một nhỏ khéo cư xử. Đoạt giải « Học sinh xuất sắc », nhỏ biết mình đã làm Lan Vi và Quỳnh Phương thất vọng nên nhỏ đến an ủi hai nhỏ này ngay :

- Hai chị làm Trang đến « điều đứng » vậy đó. Phục hai chị ghê !

Quỳnh Phương thì cười vui vẻ trong khi Lan Vi có lẽ tức, chẳng nói năng gì.

Thúy Hiền cười nói đùa với Hạnh Trang :

- Hồi nãy lúc Hạnh Trang đang thi, Thúy Hiền ngồi ở dưới cầu nguyện cho Trang đoạt giải đó. Có cảm ơn thì cảm ơn đi...

17 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Hạnh Trang khoanh tay trước ngực, cúi đầu thật thấp :

- Vâng... Trang xin thành thật cảm ơn lòng... xấu của Thúy Hiền đó !

Mọi người cùng cười vui vẻ.

Hạnh Trang đến bên em :

- Chị Vành Khuyên xem Trang có may mắn không ?
Mới « ra quân » đã « thắng lớn » rồi...

- Hạnh Trang học giỏi quá, Vành Khuyên phục rồi đó...

Hạnh Trang cười. Nhỏ hỏi :

- Tháng sau, chị Vành Khuyên có thi không ?

- Để xem đã...

- Trang dặn chị điều này nhé... Có thi, nhớ đừng rút thăm ngồi cạnh Trang đấy nhé...

- Sao vậy ?

- Bộ Vành Khuyên muốn hai đứa mình thành đối thủ của nhau sao ?

Em nửa đùa nửa thực :

- Hạnh Trang làm quen với Vành Khuyên đó phải không ?

Hạnh Trang không đáp chỉ mỉm cười e lệ.

« Vành Khuyên rất thương của Hạnh Trang ơi.

Cho phép Trang bỏ chữ « chị » khách sáo đi, Vành Khuyên nhé ! Vành Khuyên biết không, Trang rất muốn cùng Vành Khuyên trở thành một đôi bạn thân để cùng nhau chia vui xẻ buồn đó. Nhiều lần đứng nói chuyện với Vành Khuyên, Trang đã bậm gan định ngỏ lời nhưng rồi lại... thỏ đế, im luôn. Trang đành nhờ đến lá thư này vậy. Vành Khuyên nghĩ thế nào, cho Trang biết gấp nhé ! Chứ không, gặp mặt Vành Khuyên, Trang mắc cỡ lắm.

Hạnh Trang »

Lá thư của Hạnh Trang gửi cho em lúc về học khiến em phải phân vân. Mãi, em mới nghĩ ra câu trả lời. Em viết đáp Hạnh Trang lá thư :

« Hạnh Trang mến.

Vành Khuyên đã đọc thư của Hạnh Trang rồi. Vành khuyên xúc động lắm. Nhưng Vành Khuyên chưa có

19 | Tiếng Hát Vành Khuyên

quyết định gì cả vì hai đứa mình mới quen biết nhau, đâu đã hiểu rõ tính tình nhau ? Lại nữa, Vành Khuyên chỉ sợ mình không xứng đáng làm bạn với Hạnh Trang... Vậy thì bây giờ mình cứ tạm xem nhau như hai người bạn « gần thân » đi nhé ? Vành Khuyên tin rằng nếu quả thực mình mến nhau, thì thời gian sẽ nối kết tình bạn giữa hai đứa thật đậm đà. Hạnh Trang chịu chứ ?

Vành Khuyên »

Ngày mai đi học, em sẽ trao thư cho Hạnh Trang. Em sẽ bắt chước nhỏ ấy, chỉ trao thư vào lúc ra về, cho nhỏ ấy « mắc cỡ lắm » suốt buổi học mới được !

Có tiếng chị Hương Trinh trước cửa phòng học :

- Vành Khuyên đang làm gì thế ?

Em giật mình đáp :

- Em đang viết thư trả lời cho nhỏ bạn...

Chị Hương Trinh cười :

- Vành Khuyên « điệu » quá ta.

- Tại nhỏ kia « điệu » trước đó. Nhỏ ấy viết thư cho em thì phải viết trả lời chứ bộ.

- Thế Vành Khuyên viết xong chưa ? Cho chị nhờ chút việc được không ?

- Dạ xong rồi. Chị cần em chuyện gì ?

Chị Hương Trinh vỗ tay sau lưng :

- Sắp đến Tết dương lịch rồi đó, Vành Khuyên...

- Thì sao hả chị ?

- Năm nay ba má sẽ tổ chức một bữa tiệc đầu năm...

- Mình được mời bạn tới dự chứ chị ?

- Hẳn rồi...

- Vậy thì em đoán ra rồi. Có phải chị sắp nhờ đến...
tiếng hát Vành Khuyên phải không ?

Chị Hương Trinh vỗ tay :

- Vành Khuyên thông minh lắm. Chẳng là thế này. Em biết chị Mộng Vi chứ ? Chị ấy sắp đi ngoại quốc du học rồi đó. Trước khi xa nhau, chị muốn dành cho chị ấy một món quà kỷ niệm đặc biệt...

Em tiếp :

- Tiếng hát Vành Khuyên...

- Đúng rồi ! Nhưng với một bản nhạc chị ưng ý nhất.

21 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Vành Khuyên hứa giúp chị nhé ?

- Rồi, em xin hứa cả hai tay. Nhưng bù lại...

- ... Chị không quên công của em đâu.

Em nheo mắt :

- Một bộ jupe mới nghe :

Chị Hương Trinh gật đầu vui vẻ rồi đưa tay « móc ngoéo » với em. Em chợt nhớ đến Hạnh Trang :

- Có lẽ em cũng sẽ mời một nhỏ bạn mới đến chơi nữa chị à.

- Là ai thế ?

- Nhỏ viết thư cho em đó chị.

- Mới chuyển trường hay sao mà lại « bạn mới » ?

- Dạ, mới chuyển ở tỉnh lên... Học giỏi mà hát cũng hay nữa.

- ... Bằng Vành Khuyên không ?

- Suýt soát.

Chị Hương Trinh le lưỡi :

- Nếu thế thì cuối năm nay... ?

- Nhỏ đã hứa chắc với em là nhỏ không tranh giải « Tiếng Hát Vành Khuyên » rồi, chị yên trí....

Chị Hương Trinh :

- Chị chỉ sợ có ai đánh mất của Vành Khuyên cái tên dễ mến. Gọi mãi đâm quen, bây giờ cứ gọi đến hai chữ Hương Trâm, chị lại thấy là lạ sao đâu ấy. Cố ghen em. Làm sao để chị được gọi em là Vành Khuyên mãi mãi thì làm...

Em cười mơ ước :

- Em sẽ mãi là Vành Khuyên...

Chưa ngỏ lời mời Hạnh Trang vội, em lân la hỏi chuyện gia đình nhỏ. Hạnh Trang thật kỳ, nhỏ giấu cả lớp về gia đình mình. Giấu thật kỹ. Em gợi chuyện :

- Hạnh Trang cho Vành Khuyên biết nhà đi, để lúc nào rảnh Vành Khuyên đến chơi.

Hạnh Trang thoáng bối rối :

- Ô... nhà của Hạnh Trang à... Thôi... Vành Khuyên chẳng nên đến làm gì...

- Sao thế ?

23 | Tiếng Hát Vành Khuyên

- Tại... tại... ba má Trang... khó lắm...

- Thì Vành Khuyên sẽ lễ phép, giữ gìn ý tứ...

- Cũng không được đâu... Nhà Trang còn có..... con chó dữ.. dữ lắm... Nó hay cắn trẻ con lắm... Lỡ nó cắn Vành Khuyên thì sao ?

Em cười to :

- Chớ bộ Hạnh Trang không thể xích nó lại à ?

- ...

- Nhà Hạnh Trang mà có nuôi chó dữ thì... Vành Khuyên biết rồi... Để Vành Khuyên đoán xem có đúng không nhé ? Xem này... Nhà Hạnh Trang chắc là... giàu lắm phải không ?

- ...

-Nhà có nuôi chó dữ thì thế nào ngoài cổng sắt cũng có treo tấm bảng « Coi chừng chó dữ »... đúng chứ ?

- ...

- Ba má Hạnh Trang thì... thì rất cưng con... Nhưng hai bác lại hơi...khó một tí...

- ...

- Ba Hạnh Trang thì chắc là một thương gia...

Hạnh Trang buột miệng :

- Đâu có.

Em đón ngay :

- Chứ ba Hạnh Trang làm gì ?

- ... công chức...

- Vậy thì nhất định là làm lớn rồi... Có đi xe VA, VB phải không ?

- ...

Hạnh Trang không trả lời, nhưng em nghĩ, sự im lặng của nhỏ là câu xác nhận. Em muốn nói thêm một điều thì Hạnh Trang đã chột ngắc nhìn thẳng mắt em :

- Vành Khuyên à... Trang có điều này muốn nói với Vành Khuyên...

- Hạnh Trang cứ cho Vành Khuyên biết đi.

- Trang... Trang chỉ muốn xin Vành Khuyên... đừng hỏi chuyện gia đình Trang nữa... nghen ?

Em bỗng ái ngại cho nhỏ :

- Bộ Hạnh Trang có chuyện không vui trong gia đình

25 | Tiếng Hát Vành Khuyên

hả ?

Hạnh Trang đỏ au đôi mắt, cúi đầu không nói. Em ân hận :

- Thôi, Vành Khuyên xin lỗi Hạnh Trang vậy. Vành Khuyên hứa sẽ không nhắc đến chuyện ấy nữa.

- Cảm ơn Vành Khuyên lắm.. Vành Khuyên tốt quá...

Em cười bí mật :

- Còn tốt hơn nhiều nữa kìa !

- ...

- Tết Dương lịch này, ba má Vành Khuyên có tổ chức một bữa cơm thân mật, Vành Khuyên được phép mời Hạnh Trang đến dự đó. Hạnh Trang nhận lời nhé ?

Hạnh Trang cắn môi :

- Đề Trang xin phép ba má đã...

- Ừ nhỉ. Chút nữa thì Vành Khuyên quên mất. Hạnh Trang cố xin cho được nghe...

- Trang sẽ cố...

- Ngoài Hạnh Trang ra, còn có Thúy Hiền, Quỳnh Phương, Ngọc Mai, Lan Vi nữa đó...

Giọng Hạnh Trang nhỏ hỏn :

- Như là Lan Vi giận Hạnh Trang mất rồi, Vành Khuyên à. Biết thế, Trang đã không thi « Học sinh suất sắc »...

Có vẻ như Hạnh Trang rất sợ cô đơn, lúc nào nhỏ cũng e làm mất lòng người khác. Em nói để Trang yên lòng :

- Hạnh Trang để ý chuyện ấy làm gì. Tính Lan Vi như thế nhưng thật ra, nó tốt lắm. Lâu ngày rồi Hạnh Trang sẽ rõ. Mà thôi... việc cần thiết nhất của Trang bây giờ, biết là gì không ? Là phải xin phép ba má đến với Vành Khuyên cho bằng được đó nhen ?

- Được rồi...

- ... Và chuẩn bị sẵn một bài hát nữa. Thế nào hôm ấy, Vành Khuyên cũng giới thiệu Hạnh Trang một bài.

- Thôi, cho Trang xin đi... Run lắm....

Em cười :

- Run thì cũng phải hát...

27 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Hạnh Trang chu miệng. Nhỏ nhún vai, lắc đầu. Cái bộ điệu quen thuộc của nhỏ ấy thật dễ mến. Nhưng biết chừng nào em mới xem nhỏ thực sự là một người bạn thân ?

CHƯƠNG II

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng. Năm bàn ăn với năm bình hoa tươi rực rỡ, những chiếc khăn trải bàn kẻ ca-rô xanh, ly úp trên đĩa sứ trắng, khăn lau bằng giấy, khăn ăn trắng muốt. Ba má em và những người khách lớn tuổi ngồi ba bàn, hai bàn còn lại thì một của hai chị Hương Trinh, Hương Thu cùng các bạn, bàn kia do anh Trung và em làm chủ.

Khách đến đã gần đủ. Chị Mộng Vi, chị bạn sắp du học của chị Hương Trinh là người đến trước tiên, đang ngồi trò chuyện với mấy người bạn và các bạn của chị Hương Thu. Các bạn em, trong năm nhỏ được mời, có ba nhỏ đã đến : Thúy Hiền, Quỳnh Phương và Ngọc Mai. Còn thiếu Lan Vi và Hạnh Trang.

Chị Hương Trinh hỏi :

- Sao ? Còn thiếu ai không ? Hương Thu ! Khách của em đủ chưa ?

- Thừa chị đủ rồi ạ.

Một chị bạn của chị Hương Thu pha trò :

- Thừa chị, gì chớ đi ăn tiệc thì tụi em nhanh chân lắm chị à.

29 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Chị Hương Trinh cười theo mọi người rồi quay hỏi anh Trung :

- Bạn của em đâu Trung, sao chẳng thấy « tướng » nào cả vậy ?

Anh Trung nhăn nhó :

- Chắc tụi nó trúng gió lẫn đùng cả ở ngoài đường rồi...

- Thằng quý chỉ giỏi nói nhảm thôi.

Anh Trung cười :

- Nói thế chứ em có mời đũa nào đâu...

- Sao thế ?

- Chứ chị nghĩ xem, chị sắp em ngồi chung với Vành Khuyên, nếu em lại đi mời bạn bè đến, thì cần sao được chúng nó « ngón » hết cả phần cô Út ?

Chị Hương Thu :

- Gớm, Vành Khuyên xem đây, anh Trung có tử tế không ?

Anh Trung héch mặt lên :

- Tử tế là cái chắc rồi !

- Chứ không phải anh không mời bạn để dễ bề lán lướt lũ nhỏ đầy hờ ?

Chẳng dính chính mà anh Trung còn cười hì hì gật gù :

- Chí lý ! Chí lý !

Cái anh này... quỷ thì thôi ! Dám ngang nhiên nhận mình là... hạm ăn trước mặt mọi người thì quả là hết chỗ nói rồi.

Chị Hương Trinh :

- Còn Vành Khuyên thì sao em ?

- Em còn thiếu hai nhỏ bạn nữa...

Chợt có tiếng Quỳnh Phương :

- Lan Vi tới rồi kìa !

Lan Vi bước vào, cúi chào mọi người rồi đến bên em:

- Xin lỗi Vành Khuyên nghe, Lan Vi bận việc bất ngờ...

- Lỗi với phải gì...

- Chắc Lan Vi là người đến cuối cùng phải không Vành Khuyên ?

31 | Tiếng Hát Vành Khuyên

- Gần cuối thôi. Còn Hạnh Trang nữa...

Lan Vi nhú mày sau khi nghe em nói đến Hạnh Trang. Ganh gì mà dữ vậy không biết ? Anh Trung kéo ghế cho Lan Vi ngồi trong lúc em không yên trong dạ :

- Không biết sao giờ này Hạnh Trang vẫn chưa đến ?

Anh Trung :

- Vành Khuyên có chỉ nhà cẩn thận không đấy ?

- Sao không... Có lẽ Hạnh Trang xin phép không được...

Nhưng rồi cuối cùng, Hạnh Trang cũng đến. Nhỏ ngượng ngập trình bày lý do đi trễ của mình :

- Trang xin lỗi...Xin phép mãi, ba má Trang mới cho đi...

Thúy Hiền kéo Trang ngồi cạnh. Nhỏ hỏi :

- Áo dài màu đâu sao không mặc ?

Hạnh Trang cúi nhìn chiếc áo dài trắng và có lẽ nhận ra sự « tầm thường » của mình với những chiếc áo màu, những bộ jupe của bạn bè, nhỏ đáp ứng :

- Tại... cái áo dài màu của Trang giặt... chưa khô kịp...

Em nháy Thúy Hiền đừng hỏi thêm về chuyện ấy nữa, sợ Hạnh Trang buồn. Em chuyển sang chuyện khác :

- Bàn của tụi mình đủ rồi đó. Có mỗi mình anh Trung là lớn, bọn mình cứ tha hồ...

Bữa tiệc bắt đầu sau khi ba em ngỏ vài lời cùng quan khách. Trước tiên mọi người ăn bánh, uống nước chuyện trò. Cả bàn chị Hương Trinh, Hương Thu kéo sang bàn em làm một màn giới thiệu. Đáp lại, anh Trung làm « đầu tàu » kéo bọn em sang trả lễ. Em được cử làm « giới thiệu viên ». Sau tên mỗi người, em không quên thêm một biệt danh cho vui vẻ :

- Đây là anh Trung mỹ danh « Trung Vô Diễm »... (vừa nói, em vừa né mình tránh cái nhéo của anh Trung)

- Còn đây là nhỏ Thúy Hiền, người « dữ » nhất lớp. Đây là Lan Vi, cây gạo bài. Đây là Hạnh Trang, tiếng hát tuyệt vời...

Phía bên kia, chị Mộng Vi bỗng kêu lên :

- Ô ! Em gái chị Quỳnh đây phải không ?

Hạnh Trang hơi đỏ sắc mặt, nhỏ nhìn chị Mộng Vi chăm chăm, đầu lắc nhẹ :

- Thưa chị... không... em... em làm gì có chị...

33 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Chị Mộng Vi nhìn lại Hạnh Trang trong lúc chị Hương Trinh hỏi :

- Bộ Mộng Vi có quen với Hạnh Trang à ?

Chị Mộng Vi lắc đầu :

- À không... chắc là Vi nhìn lầm... Tại Vi có người bạn có đứa em gái giống... giống em Trang đây lắm nên thoát nhìn, Vi cứ tưởng...

Hạnh Trang hơi cúi mặt, khó hiểu. Anh Trung tiếp tục giới thiệu :

- Cuối cùng, xin hân hạnh giới thiệu với quý dzị « giới thiệu viên » của chúng ta chính là người mang danh « Tiếng Hát Vành... Tai » !

Mọi người cùng cười ồ làm em đỏ bừng mặt, với tay ngắt anh Trung một cái thật đau. Anh phân bua :

- Đó, mọi người nghĩ coi, Vành Khuyên ăn gian quá xá. Trêu người ta là « Trung Vô Diễm » thì được, người ta trêu lại thì... ngắt với véo... Bây giờ, « Trung Vô Diễm» này xin đề nghị... bắt phạt Vành Khuyên phải hát một bài... Bà con đồng ý chứ ?

Tất cả cùng nhao nhao lên tán đồng ý kiến của anh Trung. Chị Hương Trinh nói :

- Được rồi, vậy thì ai về chỗ nấy đi, để chị giới thiệu...

Chị đứng lên nói lớn :

- Thừa ba má, thừa các bác, các bạn và các em. Hương Trinh xin được làm rộn mọi người một chút... Chả là cô em út của Hương Trinh có nợ anh Trung của nó một bản nhạc, « chủ nợ » nhất định đòi phải trả vào lúc này mới chết... Cho nên, nếu mọi người đồng ý, « người thiếu nợ» Vành Khuyên sẽ xin hát một bài, trước là để trả nợ, sau là để giúp vui cho buổi tiệc hôm nay...

Mọi người cùng vỗ tay hoan nghinh. Anh Trung chạy vào phòng lấy đàn ra tự lúc nào, ra dấu cho em rời chỗ. Em tự giới thiệu :

- Vành Khuyên xin hát bản « Sơn nữ ca » của nhạc sĩ Trần Hoàn... Anh Trung của Vành Khuyên sẽ lãnh phần đệm nhạc...

Anh Trung ôm đàn, cúi đầu chào mọi người thật... điệu ! Lúc hướng về phía các bạn của em, anh còn cười duyên một nụ nữa chứ ! Xong đâu đấy, anh mới dạo nhạc để em hát. Em bắt đầu cất tiếng...

Trong tràng pháo tay tán thưởng của mọi người, chị Hương Trinh theo lời em dặn trước, giới thiệu tiếp :

35 | Tiếng Hát Vành Khuyên

- Tiếp theo đây, Hương Trinh xin giới thiệu một ca sĩ tí hon khác... Tiếng hát tuyệt vời Hạnh Trang...

Nhỏ Hạnh Trang đỏ bừng mặt khi Túy Hiền nắm một tay của nhỏ giờ cao lên và nói :

- Ca sĩ Hạnh Trang xin trình diện !

Em đưa Hạnh Trang ra « sân khấu ». Anh Trung hỏi :

- Hạnh Trang hát bản gì nào ?

Hạnh Trang lắc đầu :

- Em... em không dám hát đâu...

Mặc Hạnh Trang chối từ, em cứ giới thiệu :

- Vành Khuyên xin giới thiệu Hạnh Trang trong bản nhạc Lòng Mẹ của Y Vân. Bản nhạc này, Hạnh Trang xin được hát để chuộc cái lỗi đến trễ khiến mọi người phải chờ đợi đến dài cả cổ...

Bài Lòng Mẹ, Hạnh Trang đã hát cho cả lớp nghe, em lại thêm cái vụ đi trễ của nhỏ vào, nhỏ hết cách chối từ. Trang nhìn em nguýt dài lúc em lui về chỗ để mặc nhỏ đứng lại với anh Trung. Anh Trung dạo đàn, và rồi, Hạnh Trang cất tiếng. Giọng của Hạnh Trang thật ngọt ngào :

« Lòng mẹ bao la như biển Thái Bình rạt rào.
Tình mẹ tha thiết như dòng suối hiền ngọt ngào... »

Bài hát cảm động và tiếng hát truyền cảm của Hạnh Trang đã được mọi người tán thưởng nhiệt liệt. Tất cả cùng đòi nhỏ hát lần nữa nhưng nhỏ đã chạy vội về chỗ và nhất định không chịu hát nữa, nhỏ gắt em :

- Quý đầu ấy, đã bảo là xấu hổ lắm mà cứ giới thiệu người ta...

Em cười chẳng nói gì. Đằng kia, chị Hương Trinh đang giới thiệu một chị bạn của chị Hương Thu. Rồi lại đến lượt em tặng chị Mộng Vi. Chị Mộng Vi ngạc nhiên hết nhìn chị Hương Trinh rồi lại nhìn em.

Lúc em hát xong, chị vẫy em đến bên :

- Vành Khuyên hát hay lắm...

Quay sang chị Hương Trinh :

- Trinh làm Vi cảm động quá. Sẽ không bao giờ Vi quên được kỷ niệm này đâu...

Chị Hương Trinh nhìn chị Mộng Vi rồi nhìn em mỉm cười. Em thấy vui vui trước tình bạn của hai chị. Và em bỗng nghĩ đến Hạnh Trang...

37 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Lúc ngồi uống trà, ăn bánh sau bữa tiệc, em thấy chị Mộng Vi và Hạnh Trang đang chuyện trò gì đó. Lúc em đến chỗ hai người, em chỉ còn nghe câu nói cuối cùng của chị Mộng Vi :

- Được rồi, chị hứa với em...

Em hỏi, nhưng cả hai cùng lảng sang chuyện khác. Chị Mộng Vi nói :

- Lúc mới gặp, chị cứ tưởng Hạnh Trang là em chị bạn, đến bây giờ mới vỡ lẽ ra... không phải...

Em hỏi vặn :

- Chứ chị hứa gì với Hạnh Trang đó ?

Chị Mộng Vi :

- À... chị hứa... hứa khi ra nước ngoài, sẽ có quà về cho Hạnh Trang...

Em phụng phịu :

- Chỉ Hạnh Trang thôi à ?

Chị Mộng Vi cười :

- Cả Vành Khuyên nữa chứ ! Chịu chưa « cô nương»?

Anh Trung tình nguyện làm « tài xế » đưa tất cả các nhỏ bạn em về. Bốn nhỏ kia thì chịu liền. Chỉ có Hạnh Trang là kiêu có chối quanh để về một mình. Anh Trung nói :

- Hạnh Trang không chịu, anh... khóc cho mà xem...

Thúy Hiền :

- Thúy Hiền sẽ... oa xịt Hạnh Trang ra...

Em thêm :

- Vành Khuyên nữa... Vành Khuyên cũng nghỉ chơi Hạnh Trang luôn...

Nghe đến hai chữ « nghỉ chơi » từ miệng em, Hạnh Trang mới chịu thua. Nhỏ miễn cưỡng gật đầu :

- Nhưng anh Trung cho Trang xuống trước cổng thôi đấy nhé... Anh đừng có vào nhà...

- ... Ba má Trang khó lắm phải không ?

Trên đường đi, nhà Hạnh Trang là trạm thứ ba anh Trung ghé xe lại. Đúng như em đoán hôm trước, nhà Hạnh Trang quả sang trọng. Đó là một biệt thự nằm sâu trong một khoảng đất rộng, phía trước là vườn hoa thật đẹp. Hạnh Trang xuống xe chào anh Trung và bọn em rồi tiến đến bên cổng, bấm chuông. Anh Trung vẫy tay

39 | Tiếng Hát Vành Khuyên

từ giã rồi cho xe lăn bánh. Lúc xe đến khúc quanh, em nhìn về phía nhà Hạnh Trang vừa kịp thấy một người đàn ông - có lẽ là ba nhỏ - đang tiến ra mở cổng và Hạnh Trang, nét mặt thoáng lo sợ. Phải chăng nhỏ xin phép đi và vì về trễ giờ hẹn - em cầm chân nhỏ ở lại chơi khá lâu sau bữa tiệc - nên nhỏ sợ ? Anh Trung cũng nhìn thấy qua kính chiếu hậu. Anh nói :

- Ba Hạnh Trang coi bộ khó dữ...

Có đúng thế không, Hạnh Trang ?

Em nghĩ mãi đến Hạnh Trang. Tội nhỏ quá. Ba má khó khăn như vậy, hèn chi nhỏ chẳng mang mặc cảm cô đơn, rất sợ làm mất lòng người khác. Nhỏ tìm đến em, nhỏ mong tạo được tình bạn với em cũng vì lẽ đó chẳng ?.

Một người bạn thân ! Em liên tưởng đến hai chị Hương Trinh và Mộng Vi. Em nghĩ đến mình và Hạnh Trang. Được lắm chứ... Hạnh Trang đáng để em xem như một người bạn thân lắm chứ...

CHƯƠNG III

Em nhớ, đã có lần em hứa với Hạnh Trang là sẽ không nhắc đến chuyện gia đình của nhỏ, nhưng lần này, em lại nhắc đến :

- Hạnh Trang tha lỗi cho Vành Khuyên nghe... Vành Khuyên không dẫn được sự tò mò... Có phải trong gia đình, Trang cô đơn lắm không ?

Hạnh Trang không đáp, bờ môi nhỏ mấp máy... Em hỏi tiếp :

- Hạnh Trang còn nhớ lá thư Hạnh Trang gửi cho Vành Khuyên chứ ?

- Trang nhớ.

- Và Hạnh Trang còn giữ lá thư của Vành Khuyên trả lời ?

- Còn.

- Hạnh Trang cho Vành Khuyên xin lá thư đó nghe... Hoặc không, thì Hạnh Trang cứ xé đi cũng được...

Hạnh Trang run giọng :

- Sao... vậy ?

41 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Hai bàn tay em nắm lấy hai bàn tay Hạnh Trang. Em nói :

- Vì bây giờ, lá thư đó đã trở thành vô nghĩa... Không phải Hạnh Trang chỉ là một người bạn của Vành Khuyên như bao người bạn khác nữa, mà quả thật, Vành Khuyên đã tìm được ở Hạnh Trang một tình thân ái đậm đà... Tình thân ái của hai người bạn thân.

Tiếng Hạnh Trang reo vui :

- Vành Khuyên nói thật chứ ?

- Hạnh Trang tin Vành Khuyên không ?

Hạnh Trang nhìn thẳng vào mắt em. Hai bàn tay nhỏ siết nhẹ hai bàn tay em. Nhỏ chột mỉm cười :

- Trang tin Vành Khuyên...

Cười mà mắt nhỏ dần đỏ lên.

Anh Trung đang dò bài cho em thì có chuông gọi cổng. Bà bếp chạy ra một lúc thì quay vào :

- Thừa cô út, có bạn cô đến chơi...

Em hỏi :

- Ai thế bà bếp ?

- Cô hôm nọ lên hát đó cô út...

Em reo lên :

- Hạnh Trang !

Rồi quay nói với anh Trung :

- Anh đợi em một chút nghe.

Đoạn, em chạy ra phòng khách. Hạnh Trang đang ngồi đọc Tuổi Hoa, đứng lên :

- Trang đem trả Vành Khuyên cuốn lý hóa... Cảm ơn Vành Khuyên lắm nghe.

Em nắm tay Hạnh Trang :

- Hạnh Trang có rảnh không ?

- Rảnh thì không... Nhưng ở chơi với Vành Khuyên một chút thì được...

- Vậy thì vào phòng học của Vành Khuyên nhé ? Anh Trung đang đợi chúng mình đó...

43 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Anh Trung vui vẻ hỏi han Hạnh Trang. Nhỏ lễ phép đáp chào. Anh Trung bí bô kể :

- Vành Khuyên đang bắt anh dò bài đó Hạnh Trang. Lại thi « Học sinh xuất sắc » nữa... (anh lắc đầu), anh chắc rồi cũng như bao nhiêu lần trước thôi... Thi để mà rớt ấy mà...

Em ngắt anh Trung một cái thật đau :

- Chưa gì mà anh đã trù ẻo em rồi.

- Chứ từ xưa tới giờ, có lần nào Vành Khuyên đoạt giải được đâu...

- Tại... tại em xui chứ bộ...

Hạnh Trang :

- Biết đâu đến lần này Vành Khuyên gặp hên...

- Ủ, phải đấy, biết đâu lần này em...

Anh Trung trề môi :

- Để xem Vành Khuyên có giật được hai ngàn của ba má không ?

Hạnh Trang :

- Hai ngàn gì thế Vành Khuyên ?

Em giải thích :

- Phần thưởng của ba má Vành Khuyên treo đó mà... Ba má Vành Khuyên hứa nếu Vành Khuyên đoạt giải « Học sinh xuất sắc », Vành Khuyên sẽ được phần thưởng đó...

- Sướng nhỉ ?

- Chứ không à. Hai ngàn bạc làm Vành Khuyên thèm quá chừng đi, thế mà lần nào thi cũng... rớt.

- Vành Khuyên muốn đoạt giải lắm phải không ?

- Ừ ! Đoạt giải một lần cũng là « hách » lắm rồi...

Hạnh Trang bỗng im lặng như suy nghĩ gì đó...

Lan Vi không ghi tên thi dù nhỏ đứng nhất làm số thí sinh chỉ còn chín, trong số có em và Hạnh Trang. Trong chín người, theo ý em và có lẽ cũng là ý của cả lớp, chỉ có Hạnh Trang và Quỳnh Phương là nhiều hy vọng đoạt giải.

Ngày thi « Học sinh xuất sắc » tháng nào cũng vậy, là một ngày vui vẻ vô cùng - được nghỉ học hỏi sao chẳng vui - Bọn em thường rủ nhau tới lớp sớm để sửa soạn bàn ghế. Khán giả ngồi cả nơi những bàn kê thành hình

45 | Tiếng Hát Vành Khuyên

chữ U, giữa là hai bàn đặt sát nhau của các thí sinh và về phía bên là bàn các giáo sư.

Chín đứa em đã sẵn sàng vào cuộc. Thầy hướng dẫn giờ cao cái nón đựng chín số thứ tự lên. Quỳnh Phương giành rút trước, nhỏ được số 7. Kế là hai nhỏ khác. Hạnh Trang rút số 1. Em hồi hộp đưa tay vào nón. Hạnh Trang thì thầm bên tai em :

- Đừng rút trúng số 2 hay số 9 nghe...

Nhưng khi mở thăm ra, giữa thăm là con số 2 rõ rệt. Thôi rồi, hôm nào Hạnh Trang sợ hai đứa em phải là đối thủ của nhau, nay ý nghĩ đó đã thành sự thật. Em mang số 2, tức phải trả lời những câu hỏi của Hạnh Trang đặt. Đương đầu với « đương kim vô địch », làm sao em kham nổi. Em cười :

- Thế là Hạnh Trang tha hồ mà « hành hạ » Vành Khuyên nhé !

Hạnh Trang dứt nắm tay :

- Trang sẽ không nương tay đâu, liệu mà trả lời...

Cuộc thi này. Có cả thầy nhạc chứng kiến. Thầy cười nói với em :

- Tiếng hát Vành Khuyên chắc « hát bài học » không xong rồi !

Hạnh Trang cười đầy hy vọng làm em thấy vui lây.

Thầy hướng dẫn tuyên bố bắt đầu cuộc thi vòng 1. Hạnh Trang được ưu tiên đặt câu hỏi. Em hồi hộp đợi. May mà nhỏ hỏi dễ, em trả lời xuôi rồi đặt câu hỏi cho nhỏ kế tiếp. Nhỏ Hiền Thực hiện nhất lớp, cũng là tay khá, đáp câu hỏi của em dễ dàng. Khi câu hỏi đến Quỳnh Phương, nhỏ cũng vượt qua được. Nhỏ số 8 chịu bí, câu hỏi chuyển sang Nhân, nhỏ số 9 trả lời.

Ở vòng thứ nhì, em được đặt câu hỏi và người cuối cùng, Hạnh Trang, chỉ phải trả lời nhỏ Nhân.

Khi cuộc thi đến vòng thứ sáu thì đã có năm người vượt dẫn đầu. Đó là Hạnh Trang, Quỳnh Phương, Ngọc Vũ, Nhân và em. Nhìn sáu lần gạch dưới tên mình, em hồi hộp quá chùng đi... Không biết đến vòng thứ mấy thì mình chịu... bí đây ?

Đến vòng thứ tám, chỉ còn ba người được bảy gạch - tức chưa chịu thua câu nào - là Hạnh Trang, Quỳnh Phương và em. Em càng hồi hộp hơn nữa. Khởi đi vòng cuối cùng, Quỳnh Phương giữ nguyên bảy gạch trong khi em và Hạnh Trang đều lên tám gạch. Cả lớp bắt đầu xôn xao bàn tán về thành tích của em. Ở vòng cuối cùng này, ngoại trừ trường hợp em và Hạnh Trang cùng không trả lời được, trong khi Quỳnh Phương đáp xuôi, ba người mới đồng hạng. Bằng không chỉ là cuộc ganh

47 | Tiếng Hát Vành Khuyên

đua giữa em và Hạnh Trang. Trả lời câu hỏi của nhỏ Nhàn, chắc chắn Hạnh Trang đáp được. Trong khi em phải trả lời Hạnh Trang, thật khó đoán được em có vượt qua không...

Nhỏ Nhàn đã đặt câu hỏi :

- Chúa Sãi tên thật là gì ?

Em chợt thấy run lên, nhìn đắm đắm vào bờ môi Hạnh Trang, chờ nghe câu trả lời thật dễ dàng nơi nhỏ. Nhưng Hạnh Trang bỗng liếc nhìn em, nhỏ lại liếc lên bảng kết quả. Rồi nhỏ cắn môi như suy nghĩ...

Tiếng thầy hướng dẫn vang lên :

- Tiếc quá, hết giờ rồi Hạnh Trang à. Vành Khuyên trả lời đi...

Giọng em bỗng run lạ :

- Chúa Sãi tên thật là... Nguyễn Phúc Nguyên...

Một tràng pháo tay vang dội trong lớp. Em thấy nóng bừng mặt vì cảm động, quay sang phía Hạnh Trang. Nhỏ đang nhìn em mỉm cười. Em hiểu ngay ý nghĩa của cái căn môi vừa rời của nhỏ. Tên thật của Chúa Sãi, Hạnh Trang mới cùng em ôn cách đây một ngày thì không có gì Hạnh Trang quên được. Nhưng nhỏ đã không trả lời... Nhỏ đã nhường vinh dự đoạt giải lại cho em. Có lẽ vì hôm đến trả em cuốn tập, nhỏ đã biết em rất muốn đoạt giải « Học sinh xuất sắc »...

Trong lúc thầy hướng dẫn tuyên bố kết quả, em nói với Hạnh Trang :

- Hạnh Trang à... Vành Khuyên hiểu ý Hạnh Trang rồi...

Hạnh Trang nắm tay em, cười thật tươi :

- Món quà tình bạn của chúng mình đây, Vành Khuyên à...

CHƯƠNG IV

Anh Trung hỏi em :

- Vành Khuyên nhất định chọn bài « Quê hương » để thi chung kết phải không ?

Em gật đầu :

- Vâng, em nhất định chọn bài ấy.

- Chọn thì phải cố tập cho thật rành mới được. Nhớ nhé ! Đoạn cuối cùng, Rê thứ chuyển sang Rê trưởng...

- Để em hát lại đoạn cuối cho anh nghe thử nhé ?

- Ừ... chờ anh dạo phần cuối đoạn trên rồi hãy « vào»...

Anh Trung đàn. Em nhắm trong trí : « Ôi quạnh hiu. Ôi quạnh hiu. Lòng quê khô héo. Luyến tình quê. Luyến tình quê. Hẹn sẽ trở về ». Rồi cất tiếng :

« Về quê xưa để sống êm đềm giấc mơ.

Về quê xưa... »

Anh Trung ngưng đàn. Em cũng ngưng hát theo. Anh cười nói :

- Lại sai rồi ! Ba chữ Về Quê Xưa ở câu thứ nhì đoạn nhạc này là Đô Rê Mi mà Vành Khuyên cứ hát thành

Fa La Rê hoài...

Em cười theo :

- Kỳ ghê vậy đó. Em cũng chẳng hiểu tại sao nữa...

- Thôi, vậy bây giờ không hát lời nữa, mà xướng thanh nhé ! Chùng nào Vành Khuyên thật quen điệu nhạc, chùng đó hãy hát lời... Nào, mình bắt đầu... Rê Fa La...

Em bắt giọng :

- Rê Fa La... Fa Si La Fa Si La...

Đô Rê Mi... La Sol Fa Mi Sol Fa...

Anh Trung khẽ mỉm cười gật đầu, ra dấu em tiếp tục. Tiếng chuông gọi cổng bỗng reo vang, có tiếng chân bà bếp đi ngang phòng học. Anh Trung hát đầu bảo em cứ tiếp tục ; lần này, em hát lời :

« Về quê xưa... Để sống êm đềm giấc mơ
Về quê xưa... Tìm bóng những ngày đã qua...
Và say sưa... cuộc sống bên ngàn lũy tre
Xa lánh cuộc đời khát khe
Trăm đau ngàn thương... »

51 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Tiếng vỗ tay từ phía sau lưng làm em giật nảy mình. Thúy Hiền đang đứng nhìn em cười. Nhỏ chào anh Trung :

- Chào « nhạc sĩ ».

Với em :

- Vành Khuyên hát thật mê ly...

Em kéo Thúy Hiền ngồi xuống cạnh bên, hỏi :

- Ngọn gió nào đưa mây đến đây vậy ?

Thúy Hiền :

- Ngọn gió... ta buồn ta đi lang thang... được không ?

- Mây mà cũng buồn nữa cơ ?

- Nói thế chứ buồn gì. Tao mới ở trường về đó.

- Hôm nay là chủ nhật, đến trường làm gì vậy ?

Thúy Hiền liếc anh Trung, nói nhỏ với em :

- Mây quên rồi sao ? Tao đi... cảm tức...

Em nhớ ra. Thì ra cô nàng đi lãnh án :

Nhưng sao lại về sớm thế hở ? Trốn về phải không ?

- Còn lâu mới dám trốn. Bà giám thị bận việc nhà, bà ấy cho về đây chứ !

Nói nhỏ với nhau thế mà anh Trung cũng nghe được. Anh cười hỏi Thúy Hiền :

- Thế nào ? Đi cấm túc vui chứ ?

Thúy Hiền đỏ bừng mặt :

- Dạ... Vui muốn khóc luôn anh ạ.

- Thế nào mà vui muốn khóc ?

- Bà Giám thị bắt viết sổ điểm hàng tháng, mỗi như cả tay...

Em cười :

- Cho đáng đời, ai bảo không chịu học bài để cô công dân ký cấm túc...

Thúy Hiền ra vẻ bí mật :

- Nhưng chính vì nhờ đi cấm túc mà tao biết được một tin thật quan trọng đó.

- Tin gì vậy ?

- Mấy tin tao không ?

- Sao lại không ! Bộ có liên quan đến tao hử ?

53 | Tiếng Hát Vành Khuyên

- Liên quan rất mật thiết là khác. Biết tin gì không ? Trong bảng danh sách những người ghi tên dự giải « Tiếng Hát Vành Khuyên » năm nay có tên...

Em cướp lời Thúy Hiền :

- Thì tên tao chứ gì ?

Thúy Hiền lắc đầu :

- Tên mày thì hẳn đi rồi, có gì mà lạ... Nhưng ở đây, tao muốn nói là có cả tên của... Hạnh Trang nữa kìa...

Em bàng hoàng trước điều Thúy Hiền vừa nói. Hạnh Trang ghi tên dự thi ? Có thể như thế được sao ? Nhỏ đã hứa với em từ ngày mới quen nhau là sẽ không thi rồi mà ! Em nắm tay Thúy Hiền :

- Mày thấy tên của Hạnh Trang thật không ?

- Rõ ràng mà... Trần thị Hạnh Trang, lớp Ngũ C, số thứ tự 16... Có lẽ nó mới ghi tên vào chiều thứ bảy...

Tai em bỗng như ù đi. Có tiếng anh Trung :

- Sao lạ thế nhỉ ? Chẳng lẽ Hạnh Trang lại quên lời hứa với Vành Khuyên...

Em mím chặt bờ môi... Em nghĩ đến tình bạn giữa mình và Hạnh Trang. Nước mắt em bỗng lăn dài...

Buổi học sáng thứ hai, Thúy Hiền dẫn em lên văn phòng xem danh sách thí sinh « Tiếng Hát Vành Khuyên». Quả đúng tên của Hạnh Trang nằm ở cuối cùng, số thứ tự 16. Biết, nhưng em vờ như chưa hay gì cả, cố tự nhiên trò chuyện với Hạnh Trang như thường lệ để xem phản ứng của nhỏ ra sao. Quả nhiên Hạnh Trang có nhiều đổi khác. Nhỏ như ngại ngùng khi nói chuyện với em. Đến cuối giờ, nhỏ dúm vào tay em một lá thư rồi vội vã ra về. Em cầm lá thư, đợi nhỏ đi khuất, nhìn lại, thì tay mình đã vò nhàu lá thư tự bao giờ. Thúy Hiền trông thấy, nói với em :

- Làm gì mà nóng vậy Vành Khuyên ! Để xem Hạnh Trang viết gì trong đó đã nào.

Rồi nhỏ vuốt lại lá thư cho ngay ngắn, trao lại em. Em cẩn rắng, lắc đầu khẽ. Thúy Hiền nhìn em ái ngại, nhỏ nói :

- Để tao đọc cho mày nghe vậy.

Thư của Hạnh Trang viết cho em :

« Vành Khuyên thương mến,

Viết đến Vành Khuyên lá thư này, lòng Hạnh Trang xót xa lắm. Hạnh Trang tin chắc rằng đọc xong, Vành

55 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Khuyên sẽ giận Trang vô cùng. Trang còn sợ rằng, có thể sau đó, tình bạn giữa hai đứa mình không còn nữa, Nhưng Trang không thể nào làm khác được, Vành Khuyên ạ. Chiều thứ bảy vừa rồi, Trang đã đến trường ghi tên thi « Tiếng Hát Vành Khuyên ». Ghi tên thi, hẳn nhiên Trang sẽ cố gắng giật giải. Đó là một điều không bao giờ Trang muốn, nhưng...

Trang đã trở thành một kẻ thất hứa với Vành Khuyên dù rằng Trang vẫn luôn mong tình bạn giữa hai đứa mình vững bền. Lá thư này, Trang không dám viết dài, vì Trang biết, Vành Khuyên đang giận. Trang chỉ xin Vành Khuyên hiểu cho Trang rằng Trang ghi tên thi, đó là một điều hoàn toàn ngoài ý muốn... Lúc nào Vành Khuyên không còn giận Trang, Trang xin nói hết những gì mà bây giờ Trang chưa tiện nói ».

Đọc thư xong, Thúy Hiền đứng lặng nhìn em. Em bỗng bật khóc :

- Hết rồi !

Quả đã thật sự hết rồi ! Tình bạn giữa hai đứa mình, Hạnh Trang ơi ! Tình bạn giữa hai đứa mình đang được ươm tưới, nâng niu, chăm sóc giờ chỉ còn là kỷ niệm thôi sao Trang ? Món quà tình bạn - Giải Học sinh Xuất sắc - mà Trang nhường cho Vành Khuyên, rồi bao nhiêu chuyện vui buồn khác nữa... phải đẩy lui vào dĩ vãng,

phải lãng quên sao Trang ? Ghi tên thi, hẳn nhiên Trang sẽ cố gắng giết giải... Trang ơi ! Lời hứa của Trang ngày nào... Hy vọng được mang tên Vành Khuyên mãi mãi... Trang quên mất rồi... Trang đã cắt đứt sợi dây thân ái mất rồi...

Thúy Hiền :

- Vành Khuyên ! Đứng giữa đường mà khóc thế à ?

- ...

- Chuyện đâu còn có đó, bộ Hạnh Trang ghi tên thi rồi mà... thất vọng à ? Phải tự tin mình chứ ?

Em khẽ lắc đầu.

Thúy Hiền :

- Mất Hạnh Trang, tao không đáng để an ủi mà sao? Cố quên đi...

Em lấp bắp :

- Phải rồi... Cố quên đi...

Rồi lại tấm tức khóc. Hạnh Trang ơi ! Làm sao Vành Khuyên quên được kỷ niệm giữa hai đứa mình ?

57 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Hai đứa giờ đây đã như hai người xa lạ. Hạnh Trang cúi gằm mặt khi cô quốc văn đọc thông cáo về cuộc thi Tiếng Hát Vành Khuyên :

- Sau đây là danh sách mười sáu em ghi tên tranh giải « Tiếng hát Vành Khuyên » cuối năm nay. Lớp Đệ Thất A... Lớp...

... Đệ Ngũ C : Nguyễn thị Hương Trâm - Trần thị Hạnh Trang...

Cả lớp bỗng ồn ào hẳn lên. Các nhỏ ngạc nhiên hỏi nhau :

- Hạnh Trang thi nữa à ?

- Có Hạnh Trang, coi bộ năm nay gay go lắm đó nghe.

Ngọc Mai hỏi em :

- Sao kỳ vậy Vành Khuyên ? Mày với Hạnh Trang chơi thân lắm mà ? Hai đứa cùng ghi tên thi cả, bộ tụi mày...

Em cay đắng :

- Hạnh Trang có quyền tự do của Hạnh Trang chứ Ngọc Mai... Làm sao Vành Khuyên dám cản...

Ngọc Mai lắc đầu :

- Hạnh Trang làm kỳ quá...

Rồi nhỏ nhìn lên phía Hạnh Trang, lại lắc đầu.

Em chợt đánh nét mặt lại. Hình ảnh Hạnh Trang trước mặt đã mất hết vẻ đáng mến ngày xưa... Mình xa lạ với nhau rồi phải không Hạnh Trang...

... hôm ấy, lãnh thưởng về, Trang đã theo Vành Khuyên về tận nhà Vành Khuyên để chứng kiến cảnh Vành Khuyên gỡ tấm giấy bóng kính đỏ ra « chia » cho anh Trung như hôm nào, hai đứa đùa với anh ấy. Rồi kéo nhau tìm ba má Vành Khuyên, « đòi » hai ngàn tiền thưởng. Sau đó, mình đã rủ anh Trung cùng ra phố, vào quán kem nghe nhạc. Vui biết chừng nào... Vành Khuyên nói với Trang : « Vành Khuyên chưa thấy ai tốt với bạn như Hạnh Trang cả ». Trang cười bảo Vành Khuyên : « Trang cũng chưa mến ai bằng mến Vành Khuyên ». Anh Trung nâng ly kem lên : « Nào ! Chúng mình ăn mừng tình bạn giữa Hạnh Trang và Vành Khuyên ».

... có bao giờ Vành Khuyên muốn xa lìa Hạnh Trang đâu. Hai tiếng Vành Khuyên, chiếc cúp vàng, hay gì gì đi nữa, đối với Vành Khuyên cũng không quan trọng bằng tình bạn giữa hai đứa mình, tình thân ái của hai

59 | Tiếng Hát Vành Khuyên

người bạn thân. Thế mà Hạnh Trang nở để mình trở thành « đối thủ » của nhau. Hẳn nhiên, Vành Khuyên không sợ Trang thắng giải. Vì Vành Khuyên rõ hơn ai hết, Vành Khuyên có nhiều lợi điểm hơn Trang. Vành Khuyên đã xuất hiện trước đám đông nhiều lần trong khi Trang còn bỡ ngỡ. Vành Khuyên rất tự nhiên khi hát, còn Trang đầy nét thẹn thùng. Vành Khuyên lại được các thầy trong ban giám khảo thương mến nữa... Có dư luận cho rằng, thế nào năm nay các thầy cũng trao cúp cho Vành Khuyên, để lần đầu tiên, giải « Tiếng Hát Vành Khuyên » có người đoạt cúp và giữ mãi danh hiệu hậu tự hậu, sự lôi cuốn của giải sẽ mạnh mẽ hơn.

Không sợ thua, nhưng Vành Khuyên sợ mất Hạnh Trang... Vành Khuyên đang mất Hạnh Trang rồi...

« Về quê xưa để sống êm đềm giấc mơ
Về quê xưa tìm bóng những ngày đã qua
Và say sưa cuộc sống bên ngàn lũy tre
Xa lánh cuộc đời khát khe
Trăm đau ngàn thương... »

Em vừa hát xong, chị Hương Trinh, anh Trung, chị Hương Thu cùng vỗ tay khen ngợi :

- Được lắm ! Thật tuyệt vời !

- Chị kỳ vọng nơi Vành Khuyên nhiều lắm đó. Có đoạt cho được chiếc cúp vàng cho chị mừng nghe !

Anh Trung :

- Vành Khuyên mà đoạt cúp, thế nào ba má cũng tổ chức tiệc mừng... Mà ba má không tổ chức, anh cũng xung phong năn nỉ để ba má tổ chức nữa. Lần này thì nhất định anh phải mời tụi bạn đến rồi, cho tụi nó lác mắt trước cô em ca sĩ của anh mới được.

Chị Hương Thu :

- Trong mười sáu người dự thi, Vành Khuyên liệu chừng có ai đáng ngại nhất ?

- Hạnh Trang...

- Giận nhau rồi phải không ?

- ...

- Chị buồn chuyện này ghê đó... Đang khi không...

Em buồn buồn kể :

- Nhiều lúc em bắt gặp Hạnh Trang nhìn lên mình... Em muốn chạy lại làm quen quá, nhưng lại thôi... Nhỏ đã xử tệ với mình thì cũng chẳng nên luyến tiếc làm gì...

61 | Tiếng Hát Vành Khuyên

- Chắc thế nào Hạnh Trang cũng chọn bài Lòng Mẹ để vào chung kết... Chẳng như đó là bài hát tử của em ấy thì phải...

Anh Trung :

- Lòng Mẹ thiết tha thì Quê Hương cũng tha thiết chứ có kém gì... Nhất định Quê Hương qua tiếng hát Vành Khuyên sẽ đoạt giải... Anh tin chắc thế.

Em nhìn các anh chị mà lòng dâng lên một niềm khích lệ vô biên. Mọi người đều kỳ vọng nơi em. Chiếc cúp vàng. Danh hiệu Vành Khuyên. Vâng, nhất định em sẽ đoạt được...

CHƯƠNG V

Giữa bầu không khí nhộn nhịp của những ngày gần Tết, trong lúc bạn bè vui vẻ nói cười, vẽ vời mộng Xuân thì em đắm chìm trong buồn bã. Suốt ngày, ngoài giờ học hành, em chỉ quanh quẩn với mấy bản nhạc để dự thi. Thúy Hiền thật tốt với em, biết em buồn, nhỏ luôn tìm cách an ủi, nói chuyện vui để em khuây khỏa. Đôi lúc, em đã nghĩ rằng Thúy Hiền chính là người bạn thân thứ hai sau Hạnh Trang đã mất, mà em cảm được. Dù sao, em vẫn chưa quên được Hạnh Trang...

Từ sau ngày gửi cho em lá thư báo tin đã ghi tên dự thi, Hạnh Trang và em không còn liên lạc gì với nhau nữa. Đi học, có lẽ chạm mặt nhau, cả hai cùng ngại ngùng nhìn tránh đi nơi khác. Trong những câu chuyện vẫn với các bạn, em cũng luôn tránh nhắc đến Hạnh Trang. Chúng em đã xa nhau hẳn rồi.

Thế nhưng mới rồi đây, khi chỉ còn một ngày nữa là mười sáu người dự thi « Tiếng Hát Vành Khuyên » khởi thi vòng loại đầu, lúc em vừa nhận được thư và quà của chị Mộng Vi từ ngoại quốc gửi về, em được Thúy Hiền trao cho một lá thư. Nhỏ không cho em biết lá thư của ai, mà bắt em hứa sẽ đọc thư, rồi ra về.

63 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Em bóc thư ra xem, tay em run lên khi nhận ra nét chữ của Hạnh Trang. Nỗi oán hận dâng lên khiến em muốn vò nát lá thư, nhưng rồi tình thân ái của Hạnh Trang ngày xưa trở lại kịp, em đọc :

« Vành Khuyên thương,

Hạnh Trang biết Vành Khuyên giận Hạnh Trang lắm. Rất nhiều lần, Trang muốn đến bên Vành Khuyên để nói với Vành Khuyên rằng nếu muốn, Vành Khuyên cứ chửi mắng thẳng mặt Trang là một đứa bạn xấu. Nhưng Trang không đủ can đảm. Vành Khuyên ơi ! Nếu được nghe những lời trách giận của Vành Khuyên, chắc là Trang còn thấy đỡ đau buồn hơn phải nhìn Vành Khuyên hàng ngày, mỗi lần gặp mặt Trang, Vành Khuyên xem như người xa lạ. Trong thư trước, Trang có nói với Vành Khuyên rằng, một lúc thuận tiện nào đó, Trang sẽ nói cho Vành Khuyên nghe tất cả, để Vành Khuyên hiểu vì sao Trang đã ghi tên dự thi, làm trái lời hứa với Vành Khuyên. Bây giờ, chỉ còn một ngày nữa đã đến ngày thi vòng loại mà Trang không có chút lòng dạ nào tập dượt, Trang đã thức trắng đêm qua để suy nghĩ. Và Trang thấy rằng đã đến lúc Trang phải bày tỏ cho Vành Khuyên hiểu mọi sự thật. Trang xin Vành Khuyên một cái hẹn vào chiều mai tại cổng trường. Sự có mặt của Vành Khuyên hoặc vắng mặt, Trang xem như câu trả lời dứt khoát rằng Vành Khuyên còn xem Trang như

một người bạn thân xưa hay không ? Dù sao, Trang vẫn hy vọng Vành Khuyên sẽ đến.

Hạnh Trang »

Em ngồi chờ người ra, không biết phải tính sao. Chẳng lẽ Hạnh Trang có lý do chính đáng khi nhỏ ghi tên thi ? Như vậy thì em quá nông nổi sao ? Như vậy thì chính em mới là người đã cắt đứt tình đầu ái với Hạnh Trang sao ?

Cái hẹn chiều mai như một câu trả lời... Em sẽ đến hay không ? Không đến thì chắc chắn hai đứa sẽ xa nhau mãi mãi rồi - điều mà không bao giờ em muốn xảy ra. Nhưng đến, chuyện gì sẽ xảy ra sau đó ? Tình bạn có được nối kết lại chẳng ?

Những ý nghĩ miên man làm em quên hẳn gói quà và lá thư của chị Mộng Vi. Đến lúc chị Hương Trinh vào phòng, đến bên em hỏi :

- Quà của Vành Khuyên đâu ? Cho chị xem với được không ?

Em mới nhớ ra. Em đáp lời chị :

- Em cũng chưa mở ra xem nữa...

- Vậy thì bây giờ mở cho chị xem chung với đi...

65 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Em mở gói quà ra : một xấp vải tuyệt đẹp ! Chị Hương Trinh kêu lên :

- Trời ơi ! Mộng Vi cung Vành Khuyên quá !

Em :

- Chị ấy còn gởi cho em lá thư này nữa đó chị.

- Cho chị coi « ké » với nhé ! Mộng Vi thế mà tề, thư cho Vành Khuyên mà lại nữ quên chị...

Em chìa lá thư cho chị :

- Vậy thì để bù cái thiệt thòi của chị, em dành cho chị được đọc thư đó...

Chị Hương Trinh cười :

- Gớm ! Tốt thế thì thôi ! Cho chị đọc thư hay là « nhờ » chị đọc thư đấy ?

Em cười không nói. Chị Hương Trinh mở lá thư ra và đọc :

« Ba Lê ngày... tháng... năm...

Vành Khuyên yêu của chị,

Đến Ba Lê đã gần một tháng mà nay mới thư về cho Vành Khuyên, chắc em mong lắm phải không ? Cho

chị xin lỗi nhé. Phần vì mới đến còn lạ nơi, lạ chỗ, bỡ ngỡ đủ điều. Phần nữa, chị muốn chọn cho được món quà đặc biệt gửi về em. Quà và thư đến em thì chị đang tìm quà cho chị Hương Trinh đó... Thế nào chị Hương Trinh cũng trách chị nhưng Vành Khuyên nhấn hộ chị nhé : chừng nào chọn được quà, chị sẽ thư cho chị ấy thật dài...

Chị Hương Trinh ngừng đọc, khẽ mỉm cười :

- Có thể chứ !

Rồi chị đọc tiếp :

« Vành Khuyên và Hạnh Trang dạo này thế nào ?... »

Chị Hương Trinh liếc nhìn em dò ý. Em nói :

- Chị cứ đọc tiếp đi...

« ... cho chị gửi lời thăm Hạnh Trang nhé ? Chị cho em biết điều này nhé, nhưng cấm không được cho Hạnh Trang biết cơ - chị đã hứa với em ấy là giữ kín, nhưng sao tự dưng, chị lại muốn cho em biết, có lẽ vì chị nghĩ rằng em và Hạnh Trang đã là hai người bạn thân, thì hiểu rõ nhau cũng là một điều cần thiết.

Chắc Vành Khuyên còn nhớ hôm tết dương lịch, chị đã ngỡ ngàng khi nhìn tận mặt Hạnh Trang... Chị không làm đâu, Hạnh Trang đúng là em gái của chị Quỳnh,

67 | Tiếng Hát Vành Khuyên

một chị bạn của chị dạo ở Mỹ Tho. Hạnh Trang thật giống chị Quỳnh ngày xưa, từ vóc dáng đến tính tình. Dạo ấy, chơi với chị, nhưng chị Quỳnh giấu, nhất định không cho chị biết rõ gia thế chỉ vì mang nặng mặc cảm người nghèo, lúc nào cũng e rằng cái nghèo của mình có thể đánh mất tình bạn. Theo ý chị, Hạnh Trang giấu em cũng chỉ vì thế. Nhà Hạnh Trang nghèo lắm đó Vành Khuyên. Ba Hạnh Trang chỉ là một công nhân, má Trang lại đau ốm liên miên. Khi còn ở Mỹ Tho, dạo gia đình lâm vòng túng quẫn, chị Quỳnh đã phải nghỉ học đi bán hàng rong để phụ giúp vào ngân quỹ gia đình. Để rồi một tai nạn xảy ra, cướp của chị một người bạn. Với chị Quỳnh, không bao giờ chị quên được một kỷ niệm : những lời tâm sự của chị ấy về một ước mơ : trở thành một ca sĩ !... »

Em nói với chị Hương Trinh trong màn lệ mỏng vừa nhòa tràn :

- Thôi chị... cảm ơn chị đã đọc thư hộ em...

Chị Hương Trinh :

- Tội nghiệp Hạnh Trang quá...

Em :

- Nhỏ ấy cũng vừa gửi cho em một lá thư đó chị...

- Đâu, cho chị xem một chút...

Chị Hương Trinh đọc qua thư của Hạnh Trang, chị nói :

- Như vậy thì chị khuyên em chiều mai, em nên đến gặp Hạnh Trang đi... Vành Khuyên nhé !

Em không đáp lời chị. Vì vào giờ phút này, khi em đã hiểu mờ mờ về nguyên do khiến Hạnh Trang ghi tên dự tranh giải « Vành Khuyên », sự xác nhận về cái hẹn của Hạnh Trang không còn cần thiết nữa. Đó là một sự đương nhiên rồi... Có thể lắm chứ ! Hạnh Trang đã buộc lòng phải ghi tên dự thi... Vậy mà bấy lâu nay, em đã trách hờn nhỏ ấy. Nếu em chịu suy nghĩ một chút, chỉ để ý một chút thôi, và rộng lượng, chắc đã không xảy ra việc hai đứa làm mặt lạ với nhau... Em đã chẳng từng nghĩ rằng tình bạn mới đáng xem trọng hơn tất cả sao ? Dù đó là chiếc cúp vàng, dù đó là danh hiệu Vành Khuyên mà em ao ước...

- Chị Hương Trinh này, em nhờ chị chút việc được không ?

- Gì thế ?

- Em nhờ chị đưa em đến nơi này một chút !

- Đi đâu vậy ?

69 | Tiếng Hát Vành Khuyên

- Đến nơi mà Hạnh Trang nhận là nhà nhỏ ấy hôm tết dương lịch đó chị.

- Ủ, phải đấy, em cũng nên đến nơi hỏi thăm xem sao...

Chị Hương Trinh đi thay áo rồi đưa em đến căn biệt thự hôm trước ngay. Chị cùng xuống xe với em :

- Để chị hỏi cho.

Chị bấm chuông. Một lúc, có người đàn ông bước ra cổng. Ông ta hỏi :

- Cô muốn gặp ai ?

Chị Hương Trinh :

- Thưa ông, tôi muốn gặp em Hạnh Trang...

Người kia sững mắt ngạc nhiên :

- Hạnh Trang nào ? Trong nhà này không có ai tên như vậy cả cô à.

- Em Hạnh Trang khoảng mười ba, mười bốn, để tóc dài...

- Ông bà chủ nhà này không có con gái... Chắc là cô làm nhà rồi...

Chị Hương Trinh ra về rồi :

- ... Thật phiền ông quá... thành thật xin lỗi ông...

- Có gì đâu, làm nhà là chuyện thường mà... Hay là cô đi hỏi thử mấy nhà bên cạnh xem sao ?

- Vâng... Cảm ơn ông nhiều lắm...

Người đàn ông quay vào nhà rồi, chị Hương Trinh mới cùng em ra xe. Chị nói :

- Thế là đúng rồi ! Hạnh Trang đã giấu nhà với em... Tội nghiệp, mặc cảm nghèo mà...

- Chiều mai, em sẽ đến nơi hẹn với Hạnh Trang... Chị mong tụi em nối lại tình bạn ngày xưa không Chị ?

Chị Hương Trinh cười :

- Sao lại không ? Chị mong lắm chứ...

Nhưng khi gần đến nơi hẹn với Hạnh Trang - cổng trường học - em chợt nảy ra một ý. Em nghĩ thật nhiều đến món quà tình bạn của Hạnh Trang dành cho em, thật bất ngờ. Em cũng muốn dành cho nhỏ một bất ngờ tương tự...

71 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Hạnh Trang đứng dưới gốc cây trứng cá, có lẽ đã lâu. Thỉnh thoảng, nhỏ lại nhìn về phía cuối đường trông ngóng. Chiếc xe nào ngừng lại bên lề, nhỏ cũng giật mình nhìn chăm chăm vào trong xe, để rồi thất vọng khi thấy người xuống xe không phải là em. Nhìn nhỏ bồn chồn thật tội. Nhưng... em vẫn giữ ý định vừa chớm.

Em đứng dưới một gốc cây lớn bên hông trường, không xa chỗ Hạnh Trang bao nhiêu, có thể thấy rõ nhỏ mà không sợ bị lộ. Hạnh Trang đứng đợi đến trời gần sập tối mới đành ra về. Nhỏ đi ngang chỗ em đứng, em vội khuất mình đi. Hai mắt nhỏ đỏ au, mặt thật buồn... Hạnh Trang ơi ! Chắc là Hạnh Trang trách Vành Khuyên ghê lắm... Nhưng rồi Hạnh Trang sẽ vui... Cố chờ nhé bạn yêu của Vành Khuyên...

Hạnh Trang bước những bước chân buồn bã và vô tình, không hay biết có em theo chân nhỏ từng bước. Em theo Hạnh Trang thật sát. Nhỏ vẫn vô tình dẫn em về đến tận nhà, một căn nhà nhỏ vách ván, mái lá trong con ngõ đối diện với ngôi biệt thự - nhà « giả mạo » của nhỏ - và hơi xéo khoảng năm thước.

Thấy rõ Hạnh Trang vào nhà rồi, em không dần được nữa, định tiến đến gặp Hạnh Trang để trong căn nhà nghèo nàn đó, em sẽ ôm Trang mà khóc, mà nói với Trang rằng : dù nhà Trang nghèo khó đến đâu đi nữa, Vành Khuyên vẫn xem Trang là một người bạn thân. Rồi sau đó, sẽ nghe Trang cho biết rõ nguyên do đưa đến việc ghi tên dự giải « Vành Khuyên »...

Nghĩ, nhưng rồi em lại dừng bước... Em nghĩ đến món quà mà mình sẽ dành cho Hạnh Trang... Phải rồi... Phải cố giữ kín để Trang đón nhận thật bất ngờ. Chiều nay, không gặp em, chắc Trang buồn vô hạn... Nhưng em tin chắc, trong nỗi buồn triền miên, món quà mà em sẽ trao tặng Hạnh Trang sẽ là một niềm vui sướng nhất của nhỏ...

Em trở về với bao dự định đẹp... Hạnh Trang ơi ! Có chờ Vành Khuyên nhé !

Chắc chắn sợi dây thân ái giữa hai đứa mình sẽ được nối kết lại, và nối kết thật vững bền...

CHƯƠNG VI

Hạnh Trang im lặng cúi đầu bên giường bệnh của mẹ. Mẹ Trang vừa đặt Trang trước một tình cảnh thật khó xử. Bà thật vô tư :

- Mẹ nghe nói trường con có tổ chức thi hát gì đó phải không Trang ?

- Dạ, mỗi dịp cuối năm, nhà trường đều mở cuộc thi « Tiếng Hát Vành Khuyên »...

- ...Con đủ điều kiện để thi không ?

- ... Con... con... hỏi mẹ ?

- Ừ ! Thì mẹ hỏi con chứ còn ai vào đây nữa !

- Thưa mẹ... đủ !

Mẹ Trang bỗng im lặng, bà như đang chìm hồn vào dĩ vãng. Giọng bà buồn buồn :

- Nhắc đến chuyện ca hát, tự dưng mẹ nhớ đến chị con quá... Mới đây mà đã năm sáu năm qua...

- ...

- Chắc con còn nhớ chứ, ngày ấy, chị Quỳnh của con chỉ ao ước trở thành một ca sĩ để đi hát kiếm tiền nuôi gia đình, cho ba con đỡ cực, cho bệnh tình của mẹ có cơ chạy chữa, và để con được yên tâm ăn học...

- Mẹ làm con nhớ chị Quỳnh quá...

- Trang à, nghe con nói ở trường có tổ chức thi hát, mẹ bỗng ao ước con... ghi tên thi và đoạt giải...

- Con...

- Trời ơi ! Phải chi con đoạt giải... Chắc là mẹ sung sướng lắm... Mẹ nhớ dạo chị con còn sống, nó hay mắng con là « hát như ếch ương kêu », có ngờ đâu bây giờ con hát cũng tuyệt chẳng kém gì chị...

- ...

Trang nhìn mẹ mà không biết phải nói sao... Trang nghĩ đến Vành Khuyên và lời hứa của mình... Mẹ Trang vẫn bình thản ao ước :

- ... Biết đâu đoạt giải rồi, con sẽ được mọi người dịu dặt thành một ca sĩ... Hồi đó, chắc mẹ sẽ có nhiều hy vọng chạy chữa...

Trang vẫn nhìn mẹ, ánh mắt bà chìm trong mơ mộng nhưng đồng thời, cũng là ánh mắt hy vọng, ánh mắt kỳ vọng nơi Trang. Trang nghĩ nhanh đến bệnh tình của

75 | Tiếng Hát Vành Khuyên

mẹ, căn bệnh dai dẳng suốt mấy năm qua đã làm tiêu hao bao sinh lực của mẹ Trang. Mỗi lần bệnh trở nặng, đi bác sĩ, ba Trang chạy nơi này một ít, vay nơi kia chút đỉnh, cũng chỉ đủ để cứu nguy cho vợ, rồi cạn tiền. Không được chạy chữa đến nơi đến chốn, cơn bệnh khi thuyên giảm, lúc bộc phát đã làm héo hắt mẹ Trang, đã làm khổ cực ba Trang, làm buồn khổ nơi chính Trang. Nhiều lúc, trong chán nản, mẹ Trang hay nói gở : « Mẹ chỉ muốn chết đi cho xong, sống chỉ làm khổ cho ba con và con... ». Luôn luôn, Trang ôm lấy mẹ mà khóc : « Mẹ phải sống với ba, với con hoài, mẹ ơi ! » .

Tiếng mẹ Trang :

- Nói thì nói thế chứ... Trở thành một ca sĩ đâu phải dễ... Trang nhỉ ? Mẹ bây giờ thì mẹ chỉ ao ước con dự thi rồi đoạt giải... Thế là mẹ vui rồi... Con chịu thi không ?

Trang bỗng thấy những nghĩ suy chấp cánh bay xa. Trang gật đầu, nói với mẹ :

- Vâng, con sẽ ghi tên thi cho mẹ vui...

Rồi ôm mặt khóc trong câu hỏi ngạc nhiên của mẹ :

- Con làm sao thế ? Trang ?

Em bồi hồi khi hiểu rõ nguyên do đã khiến Hạnh Trang làm trái lời hứa với mình. Quả thật, em mới chính là người suýt cắt chia tình bạn giữa hai đứa... Thúy Hiền tiếp :

- Mày không đến chỗ hẹn, Trang nó thật buồn. Giờ về học sáng nay, tao thấy nó đứng bên đường nhìn mày rồi ôm mặt mà khóc thật tội nghiệp... Tao đến an ủi và đã được nó kể cho nghe hết mọi chuyện... Vành Khuyên, sao mày ác thế ?

Em bỗng lúng túng không biết nói sao trước lời trách của Thúy Hiền :

- Vành Khuyên...

Thúy Hiền :

- Tao muốn giúp hai đứa mày thân thiết lại, Hạnh Trang đã viết thư hẹn mày để nói rõ mọi chuyện, vậy mà mày vẫn cố chấp... Tao... tao thật không ngờ...

Em muốn khóc vì bị Thúy Hiền ngờ vực lòng mình. Em mở lời định cải chính thái độ của mình :

- Không phải đâu... Thúy Hiền à... Thật ra...

Nhưng rồi em bỗng nghĩ đến ý định của mình... Dành cho Hạnh Trang một sự bất ngờ cảm động... Có lẽ em không nên nói cho Thúy Hiền biết... Bây giờ đã là

77 | Tiếng Hát Vành Khuyên

những ngày khởi đầu của cuộc thi, chỉ còn ít hôm nữa là đến buổi văn nghệ tất niên, Hạnh Trang đã chịu đựng sự hiểu lầm của em trong bao lâu nay, há em không đủ can đảm chịu lại sự hiểu lầm của nhỏ và Thúy Hiền vài ngày nữa sao ? Biết đâu chừng trong tình trạng này, em mới hiểu rõ tâm trạng của Hạnh Trang hơn, và thương mến Hạnh Trang hơn...

Em cố đóng kịch, đổi giọng :

- Mà không... Mày nghĩ đúng đó Thúy Hiền...

Thúy Hiền lấp bắp :

- Mày... Mày... Tao đã kể rõ mọi chuyện cho mày biết, mày vẫn không đổi ý à... ?

- Không.

Tại sao vậy ?

- Còn tại sao nữa... Tao không muốn đánh mất danh hiệu Vành Khuyên...

Thúy Hiền bỗng nhìn em đăm đăm, đôi mắt nhỏ rực lên ánh oán ghét. Rồi nhỏ quay đi thẳng ! Để lại em với nước mắt lăn dài trên má. Thúy Hiền ơi ! Hạnh Trang ơi ! Rồi Hiền, rồi Trang sẽ hiểu Vành Khuyên...

Thúy Hiền rồi đến chị Hương Trinh, anh Trung cùng buồn em khi biết em đã không đến nơi hẹn với Hạnh Trang. Chị Hương Trinh lắc đầu :

- Chị không biết phải nói sao với em bây giờ...

Anh Trung :

- Anh không ngờ Vành Khuyên quá nặng tự ái, lại xem nhẹ tình bạn... Phải chi em cứ đến gặp Hạnh Trang... Tình bạn giữa hai đứa đã nổi lại rồi thì chuyện gì chẳng giải quyết được...

Em không một lời biện hộ mà chỉ im lặng chịu đựng. Im lặng chịu đựng để thông cảm và thương Hạnh Trang hơn khi nghĩ đến những ngày Hạnh Trang buồn khổ vì bị em nghi ngờ. Chị Hương Trinh ơi ! Anh Trung ơi ! Nếu chị, nếu anh hiểu vì sao mà mấy ngày nay, em tập đi tập lại đoạn cuối của bài « Quê hương » với ba chữ Về Quê Xưa ở những nốt Fa La Rê.

Em loại một chị đệ Tứ trong khi Hạnh Trang loại một nhỏ đệ Thất trong vòng loại đầu tiên. Lúc rút thăm chọn đôi ở vòng thứ nhì, em chỉ sợ phải thi với Hạnh Trang. Nếu phải thi với Hạnh Trang ở vòng này thì bao dự định của em đành bỏ dở hết. Thật may, em thi với một nhỏ đệ lục và Hạnh Trang thi với một nhỏ đệ thất nữa.

79 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Bảng danh sách bốn thí sinh được vào chung kết cuộc thi « Tiếng Hát Vành Khuyên » vừa được công bố. Đó là chị Lệ Hương lớp tứ A, nhỏ Liễu đệ thất D, Hạnh Trang và em, đệ ngũ C.

Em nghe rõ mồn một tiếng của Thúy Hiền nói với Hạnh Trang :

- Cứ bình tĩnh đi Trang, Thúy Hiền tin chắc rằng Hạnh Trang sẽ thắng...

Tiếng Hạnh Trang :

- Trang áy náy quá... Dù Vành Khuyên không chịu hiểu Trang, nhưng Trang vẫn nhớ mãi lời mình đã hứa với Vành Khuyên ngày nào...

Thương quá ! Hạnh Trang ơi ! Vành Khuyên đã hiểu rõ lòng Trang đối với Vành Khuyên rồi. Hạnh Trang thật tốt, thật xứng đáng là một người bạn hiền. Thật xứng đáng với những gì mà Vành Khuyên sắp sửa hy sinh... Nghĩ đến dự định của mình, tự nhiên, em không giấu nổi cảm thương... Danh hiệu Vành Khuyên, chiếc cúp vàng... Tình bạn với Hạnh Trang...

Chị Hương Thu :

- Chị Hương Trinh và anh Trung thật kỳ, sao lại giận Vành Khuyên ? Bộ anh chị không muốn Vành Khuyên đoạt giải à ?

Em :

- Chị đừng trách anh chị ấy, anh chị nghe được rồi lại giận em thêm...

Chị Hương Thu nhìn em trù mến, chị nói :

- Ủ, thì thôi vậy... Bây giờ, mình tập hát nhé ? Để chị đệm piano cho...

Tiếng dương cầm của chị Hương Thu thật nhẹ nhàng làm em tưởng chừng quên hết mọi chuyện. Em cất tiếng, chăm chú từng lời, từng điệu trầm bổng của bản nhạc «Quê Hương »... Rồi đến đoạn cuối cùng :

« Về quê xưa để sống êm đềm giấc mơ
Về quê xưa... »

Chị Hương Thu :

- Chết, sao Vành Khuyên lại hát sai... Tập lại xem nào... Ngày mai lên thi mà hát sai thế thì nguy...

81 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Em hát lại và cố hát cho đúng :

... xa lánh cuộc đời khát khe

Trăm đau ngàn thương...

Mấy lần sau, em hát đều đúng cả. Chị Hương Thu đứng tựa vào thành đàn, mỉm cười với em :

- Hy vọng chứ ?

Em cười đáp lại :

- Sao không chị !

- Vành Khuyên ! Em chị sẽ là Vành Khuyên mãi mãi
nhỉ !

CHƯƠNG VII

Trước khi đưa em đến trường để thi chung kết, mọi người trong gia đình đòi em phải hát cho nghe lần cuối bài « Quê Hương ». Em hát xong, mỗi người chúc em một câu. Ba em :

- Vành Khuyên mà đoạt giải, ba hứa sẽ làm tiệc ăn mừng thật lớn...

Má em :

- Nhớ đem chiếc cúp về làm quà cho má nghe, má sẽ thưởng lại một sợi chuyền vàng...

Chị Hương Thu :

- Chúc Vành Khuyên sẽ mãi mãi là Vành Khuyên.

Bà bếp :

- Chúc cô út đoạt giải.

Chỉ có chị Hương Trinh và anh Trung là có vẻ miễn cưỡng :

- Anh (chị) mong Vành Khuyên toại ý.

Ba má em vì bận việc nên chỉ có các anh chị theo em đến trường. Nửa đường, chị Hương Trinh vờ sức nhớ có hẹn với bạn, xuống xe. Em biết, chị không muốn tham

83 | Tiếng Hát Vành Khuyên

dự cuộc thi, có lẽ chị giận em lắm vì nghĩ rằng em xử tệ với Hạnh Trang. Anh Trung vì phải lái xe nên không có cơ gì bỏ đi, đành cùng em và chị Hương Thu đến trường.

Quang cảnh thật nhộn nhịp. Sân khấu được trang hoàng thật đẹp. Hàng ghế dành cho quan khách có đến mấy mươi chiếc. Học sinh chúng em - ngoại trừ những người trong ban văn nghệ và bốn thí sinh vào chung kết được ngồi trên hàng ghế quan khách - đều đứng cả phía sau đó, choán kín sân trường. Những chỗ phía trước được cô Giám thị cho phép khiêng ghế trong lớp ra ngồi với điều kiện sau đó, phải khiêng trả lại. Các nhỏ ở hàng sau, đành đứng làm khán giả.

Khách đến đã khá đông. Em thấy Hạnh Trang ngồi cạnh chị Lệ Hương, kế là nhỏ Liễu nơi hàng ghế thứ ba. Thúy Hiền cũng có mặt nơi đó, có lẽ để ủng hộ tinh thần Hạnh Trang.

Thấy em đến, một đám bạn ủa lại vây quanh. Quỳnh Phương :

- Cô nghe Vành Khuyên !

Lan Vi :

- Thấy chiếc cúp vàng không ? Lộng lẫy quá !

Ngọc Mai :

- Mai đợi ăn khao đó nghe Vành Khuyên !

Nhàn :

- Đừng phụ lòng tụi này ủng hộ Vành Khuyên đó nghe !

Em cười đáp lại tất cả rồi tiến về phía hàng ghế thứ ba, ngồi cạnh nhỏ Liễu.

Buổi văn nghệ tất niên cũng vừa khai mạc với bài diễn văn của cô Hiệu Trưởng. Sau đó, một giáo sư lên tường trình về kết quả học tập trong nửa năm vừa qua. Một giáo sư khác - người điều khiển chương trình - lên đọc thể lệ cuộc thi « Tiếng Hát Vành Khuyên », đồng thời, gọi bốn thí sinh vào chung kết lên sân khấu trình diễn.

Từng tràng pháo tay vang dội mỗi khi một người tiến lên sân khấu. Tiếng vỗ tay lớn nhất về phía nào có học sinh cùng lớp với người được giới thiệu - ủng hộ tinh thần « gà nhà » mà. Có một điều khiến em cảm động là khi giáo sư giới thiệu đến em, không phải chỉ lớp ngũ C vỗ tay nồng nhiệt, mà là thật đông, thật nhiều.

Một vị khách danh dự được mời lên rút thăm chọn thứ tự trình diễn cho bốn chúng em. Nhỏ Liễu phải hát

85 | Tiếng Hát Vành Khuyên

thi trước tiên, kể là Hạnh Trang, chị Lệ Hương và em cuối cùng.

Nhỏ Liễu hát « Tiếng Thu » thật hay, nhưng giọng nhỏ không vững lắm, lại hơi khóp nên giọng run ở đoạn đầu. Dù thế, nhỏ cũng được khán giả hoan nghênh nhiệt liệt.

Một màn văn nghệ được trình diễn giúp vui trước khi giáo sư điều khiển giới thiệu Hạnh Trang :

- Em Trần thị Hạnh Trang, lớp Đệ Ngũ C sẽ trình bày nhạc bản « Lòng Mẹ » của Y Vân... Đây, em Trần thị Hạnh Trang...

Hạnh Trang mặc áo dài trắng như thường lệ, mái tóc buông xõa. Nhỏ cúi đầu chào khán giả rồi đón lấy chiếc micro từ tay giáo sư điều khiển. Nhạc trỗi lên và Trang cất tiếng hát. Mọi người im lặng thưởng thức giọng hát ngọt ngào của Hạnh Trang. Giọng hát như ru, êm đềm và thật dễ mến đã làm lắng hồn khán giả. Trang hát thật có hồn và truyền cảm :

« Đêm đêm thao thức bao canh trường
Con đà yên giấc mẹ hiền vui sướng biết bao
Đêm đêm khuya sớm bao tháng ngày
Lặn lội gieo neo nuôi con đến ngày lớn khôn »

Lúc Trang hát dứt bản, tiếng vỗ tay của mọi người như muốn phá vỡ khoảng không gian bao quanh sân trường. Tiếng ngợi khen, bàn tán ồn ào khắp nơi. Ở bàn giám khảo, các thầy cô cũng gật gù đầy khích lệ. Có đến năm phút sau, sự yên lặng mới được trả lại.

Cảm tình của khán giả dành cho Hạnh Trang đã là một sự phê thưởng rõ rệt so với nhỏ Liễu. Sau đó, khi chị Lệ Hương lên hát - chị hát « Hoài cảm » - tuy cũng được mọi người tán thưởng, nhưng sự nồng nhiệt kém hẳn Hạnh Trang. Chắc chắn, số điểm của Hạnh Trang phải rất cao so với nhỏ Liễu và chị Lệ Hương.

Em bỗng thấy thật hồi hộp khi giáo sư giới thiệu :

- Thí sinh cuối cùng của cuộc thi : em Nguyễn thị Hương Trầm, lớp đệ ngũ C, đã từng hai lần đoạt giải Tiếng Hát Vành Khuyên trong hai năm vừa qua... (Tiếng vỗ tay của khán giả vang lên ngắt lời vị giáo sư)... En Hương Trầm, trong lần dự thi thứ ba này, nếu đoạt giải, sẽ được lãnh thưởng một chiếc cúp vàng và giữ vĩnh viễn danh hiệu Vành Khuyên... Một vinh dự mà chưa học sinh nào trong trường đoạt được...

Từ phía các nhỏ lớp em, có những tiếng hô vang lên :

- Hoan hô Vành Khuyên ! Cổ lên Hương Trầm !

87 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Tiếng giáo sư điều khiển :

- ... Hôm nay, em Hương Trầm sẽ hát bản « Quê Hương » của nhạc sĩ Hoàng Giác... Đây, chúng tôi xin giới thiệu em Nguyễn thị Hương Trầm...

Em bước lên sân khấu với tràng pháo tay khích lệ của mọi người. Duyên dáng trong chiếc jupe xanh và mái tóc gài nơ huyết dụ, em cúi chào mọi người. Dàn nhạc trỗi lên nhưng tiếng vỗ tay vừa thừa dần, bỗng vang dội lại lần nữa... Ban nhạc phải ngưng tiếng để giáo sư điều khiển lên nói vài lời :

- Xin thay mặt cho em Hương Trầm, chúng tôi xin thành thật cảm ơn quý vị và các em đã vỗ tay tán thưởng... Nhưng... cảm ơn rồi, chúng tôi xin thành thật xin lỗi để đề nghị với quý vị và các em... tạm gác lại sự bộc lộ cảm tình đó một chút cho em Hương Trầm được trình bày bản nhạc... sau đó, quý vị và các em cứ tha hồ...

Lại một tràng pháo tay vang lên để hoan hô giáo sư. Điệu nhạc quen thuộc vang lên. Em nâng micro lên vừa tâm :

« Ai qua miền quê bình khôi
Nhấn giúp rằng nơi xa xôi
Tôi vẫn mơ lùm tre xanh ngát
Tim sắt se, cảnh xưa hoang tàn... »

Em nhìn xuống hàng ghế thứ ba, Hạnh Trang hơi cúi đầu như để tránh phải nhìn em. Tội cho nhỏ biết bao... Dưới đó hai hàng ghế, chị Hương Thu nhìn em với ánh mắt khuyến khích. Xa hơn nữa, đám Quỳnh Phương, Ngọc Mai, Lan Vi cho em thật nhiều sự hy vọng... Em lại nhìn Hạnh Trang để nhớ đến dự định của mình...

Lúc hết bản nhạc, em tạm ngừng để ban nhạc đệm một đoạn trước khi bắt đầu hát lần thứ hai. Hạnh Trang bỗng ngược nhìn em, ánh mắt như lén lút. Em quay nhìn chỗ khác để hình ảnh Hạnh Trang đứng trước giường bệnh của mẹ nhỏ hiện ra, hình ảnh ngày Hạnh Trang nhường cho em giải Học sinh Xuất Sắc, rồi những lời nhỏ nói với Thúy Hiền : « Dù Vành Khuyên không chịu hiểu Trang, nhưng Trang vẫn nhớ mãi lời hứa... ». Vì một ao ước của mẹ, vì muốn làm vui người mẹ bệnh hoạn, Hạnh Trang đã đành thất hứa... Dù rằng nhỏ không bao giờ muốn xa em...

89 | Tiếng Hát Vành Khuyên

Tiếng em lại vang lên :

« Ôi quạnh hiu ôi quạnh hiu
Lòng quê khô héo
Luyến tình quê... »

Em thấy các thầy cô giám khảo đang chụm đầu vào nhau bàn tán, có lẽ phân vân chọn lựa giữa em và Hạnh Trang... Em nhớ lại dư luận hôm nào, rằng cuộc thi này, các thầy cô sẽ trao giải cho em để lần đầu tiên có người đoạt cúp... Em lo sợ tin đó là sự thật... Và kìa, các thầy cô đã hội ý xong... Đã đến lúc em quyết định... Hạnh Trang đã vượt hảnh nhỏ Liễu và chị Lệ Hương, nếu không có em ganh đua cùng nhỏ...

Em nhìn về phía Hạnh Trang đúng lúc nhỏ nhìn lên em. Em thấy mình như rơi vào ánh mắt của nhỏ - người bạn thân nhất đời em - và rồi, trong một vô thức, tình bạn đã khiến em nhất định phá bỏ bao mong ước của chính mình... Hình ảnh chiếc cúp vàng, danh hiệu Vành Khuyên bỗng nhòa hảnh trước mắt em, thay vào đó, hình ảnh Hạnh Trang... Như chìm mình vào một khoảng không vô tận, em cố ý hát sai câu thứ nhì của đoạn nhạc cuối :

« Về quê xưa để sống êm đềm giấc mơ
Về quê xưa... »

Ba nốt « Đồ Rê Mi » được em đổi thành ba nốt « Fa La Rê » đã khiến tiếng em lạc hẳn với tiếng nhạc. Ban nhạc bỗng ngưng tiếng nửa chừng cùng lúc với những tiếng ồn ào vang khắp sân trường...

Em nhìn đắm đắm về phía Hạnh Trang trong lúc nhỏ cũng sững mắt nhìn em. Em bước vội xuống sân khấu sau khi trao micro lại giáo sư điều khiển. Vị giáo sư thay lời em :

- Có lẽ quá cảm động, em Hương Trâm đã hát sai đoạn cuối... Thật đáng tiếc...

Vừa xuống khỏi sân khấu thì em đã thấy Hạnh Trang tiến lại phía mình. Em đứng lại, bồi hồi nhìn nhỏ. Hạnh Trang đến bên em trong bao đôi mắt của mọi người theo dõi. Em run rẩy, mắt nhìn Hạnh Trang mà mặt đỏ bừng lên. Hạnh Trang mấp máy bờ môi :

- Có phải... Vành Khuyên... nhường...

Em đưa tay, run run nắm lấy tay Hạnh Trang :

- Hạnh... Trang... Món quà... tình bạn của Vành Khuyên đó...

Hạnh Trang chợt òa lên khóc rồi ôm chầm lấy em. Em cũng không ngăn được dòng lệ, gục đầu trên vai bạn... Tiếng bàn tán xôn xao của mọi người lại ồn hẳn

91 | Tiếng Hát Vành Khuyên

lên trước sự việc bất ngờ... Nhưng vào giờ phút này, giờ phút thiêng liêng nhất của tình bạn giữa em và Hạnh Trang, em như quên tất cả... Hạnh Trang ơi ! Chúng mình mãi mãi là hai người bạn thân nghe...

Ban giám khảo đã có quyết định không ngờ. sau khi biết rõ em cố ý hát sai để nhường vinh dự lại cho bạn, các thầy cô đã hội ý nhau và tuyên bố trao giải Tiếng Hát Vành Khuyên năm nay cho Hạnh Trang, đồng thời, trao chiếc cúp vàng cho em, học sinh đầu tiên trong trường được mang danh hiệu Vành Khuyên mãi mãi...

Hạnh Trang gọi em :

- Vành Khuyên !

Em gọi lại nhỏ ấy :

- Vành Khuyên !

Tiếng Thúy Hiền từ phía sau vang lên :

- Vành Khuyên !

Cả em và Hạnh Trang cùng quay lại... Thúy Hiền nhìn hai đứa em rồi mỉm cười. Nhỏ nói với em :

- Đừng giận tao nghe Vành Khuyên...

Em gật đầu. Rồi quay sang Hạnh Trang nở nụ. Vành
Khuyên siết chặt tay... Vành Khuyên !

Nụ thân ái nở trên ba đôi môi nhỏ học trò...

Biên Hòa tháng 11 và 12-1971

NGUYỄN THÁI HẢI